

MEDAILISTI Z RIA

Dostál, Kulhavý, Špotáková, Synek

Potlesk pro

Andrea

Ač je zástupkyní individuálního sportu, miluje týmový duch. Proto má ráda olympiády. Prožívá na nich libé pocity, když je v partě sportovců ve stejném oblečení a ve stejných reprezentačních dresech, s nimiž ve vesnici sdílí tentýž barák a chodí s nimi do společné jídelny. Ráda poznává závodníky z jiných sportů a jiných zemí.

Taková je Andrea Hlaváčková, přední světová deblistka, která před čtyřmi roky v Londýně vybojovala spolu s Lucíí Hradeckou krásné druhé místo a letos skončila v Riu čtvrté. Andrea je Plzeňka a jako pětiletá holčička si začala pinkat na kurtech místní Slavie.

„Dodnes tam ráda trénuji. Nyní se tam buduje tenisová akademie, která ponese

Andrea Hlaváčková profesionální tenistka, specialistka na čtyřhru

narodila se 10. srpna 1986 v Plzni

V tenise je její deblovou partnerkou Lucie Hradecká společně vyhrály:

- čtyřhru French Open 2011
- čtyřhru na US Open 2013
- stříbro na LOH 2012
- 4. místo na LOH 2016

hrály: finále Wimbledonu 2012, US Open a na Turnaji mistryň

- po boku běloruského tenisty Maxe Mirného získala titul z mixu na US Open 2013
- v roce 2003 se stala poslední juniorskou mistryní světa ve čtyřhře

moje jméno. Poslední roky na Slavii fungoval hlavně rekreační tenis a teď se to tam, doufám, víc zprofesionalizuje. Zároveň se snažíme nalákat děti ze škol. A čím víc jich začne hrát, tím líp,” vypráví třicetiletá hráčka, která byla v letech 2012 a 2014 členkou vítězného týmu ve Fed Cupu.

Do londýnské nominace se s Lucíí Hradeckou dostaly až na poslední chvíli. „Najednou se nám tam dařilo a byla z toho stříbrná medaile,” vzpomíná blondatá dlouhovláska. Do Ria naopak pár přezdívaný H+H cestoval jako jeden z favoritů a mnoho nechybělo, aby získal další olympijský kov.

Dopadlo to však nakonec hodně smolně a hlavně na semifinále nebude Andrea ráda vzpomínat. Extrémně tvrdý volej z rakety Marty Hingisové ji trefil do obličeje, což odnesla frakturou očního oblouku a nalomeným nosem. Přesto v turnaji pokračovala a „sestrovraždný“ souboj o třetí místo s krajankami Lucíí Šafářovou a Barborou Strýcovou pak vyšel líp soupeřkám.

Lékaři jí zápas o bronz nedoporučovali. Zranění výkon H+H ovlivnilo, ale Andrea se nechtěla vzdát. Prostě to riskla, i když hrála s obavami. „Chyběl mi celkový přehled na kurtě, nemohla jsem správně reagovat na míč, a tak jsem to tam nějak šolichala a doufala v zázrak. Ten však nenastal,” krčila rameny bojovnice, která za přístup k reprezentaci země zasluží hlasitý a dlouhotrvající potlesk.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

ročník 11 / číslo 3 / 2016

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČO: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 840
Fax: 973 203 913
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Jaroslav Přiščák
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
Ivana Roháčková
Telefon: 724 520 524
E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
Karel Felt
Jaroslav Pešta
Ivana Roháčková
Jiří Šimice

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
Andrea Belohlávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
Profi-tisk group s.r.o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
ISSN 2336-873X

Číslo 3 / 2016 vyšlo: 7. 10. 2016

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály
se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Pro Českou republiku bylo Rio hlavně bronzové. Se ziskem jedné zlaté, dvou stříbrných a sedmi bronzových medailí jsme se na Hrách XXXI. letní olympiády zařadili v hodnocení národů podle počtu medailí na celkové 27. místo. Jen pro porovnání, od předcházejícího Londýna jsme si pohoršili o tři příčky, ale naopak polepšili o čtyři od Pekingu 2008.

Sportovci ASC DUKLA vybojovali rovnou polovinu českých olympijských medailí – dvě stříbra, tři bronzů a 67,5 olympijských bodů. O úspěchu armádního sportu ale hovoří i fakt, že jsme dohromady získali 17 umístění do 8. místa.

Armádní sportovci, dle mého soudu, v Riu uspěli a sportovní fandové si velmi cení jejich výsledků.

Jaroslav Přiščák

Obsah

- 2 Vaši sportovní energii okouzlujete, motivujete i inspirujete
- 4 5 medailí z Ria a 1 z Londýna
- 6 Bronz z vln pod Kristem
- 8 Místo medaile dělovka do oka
- 9 Bronzový nádech s puncem zlata a dvěma stříbry
- 10 Když chutná i brambora
- 12 Ze dna k bronzu
- 12 Fuksovo smolné Rio
- 13 Deblkánoe skončila sedmá
- 14 Dvě medaile do sbírky
- 15 Deblři v kanále utopili zlato
- 16 Zlatý bronz Špotákové
- 17 Bramborové pozice
- 18 K medaili měli oštěpaři daleko
- 19 Vytěžil z minima maximum
- 20 V premiéře tři rány nad par
- 21 Na velodromu bez sprinterské formy
- 22 Rio jako děja vu
- 22 Páté místo jako olympijská rozlučka?
- 24 Paralympijské sbobem bez medaile, ale s příkladnou vůlí a bojovností
- 25 Měl jsem ohromnou radost z atmosféry v českém týmu
- 25 Viktor Zapletal v Riu vedl bikery i hendikepované cyklisty
- 26 Slovenský hrdina Matej Tóth
- 28 Dvě zlata z šesti olympiád
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Vzpomínka na Věru Čáslavskou
- 32 Termínovka
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Vaší sportovní energii okouzlujete, motivujete i inspirujete

Ministr obrany Martin Stropnický přijal 22. září úspěšné reprezentanty ASC DUKLA z XXXI. letních olympijských her v Riu a bronzové parašutisty z Armádního mistrovství světa CISM. Dvacet sportovců Armádního sportovního centra DUKLA převzalo z rukou ministra děkované listy za získání medaile a umístění do osmého místa na LOH 2016.

Ministr Stropnický pojal přijetí olympioniků s jednou novinkou, všichni ocenění v salonku seděli, což velice kvitoval a i za toto gesto za všechny přítomné na závěr poděkoval Josef Dostál. Se sportovci ocenil ministr i osobní trenéry a šéftrenéry armádních sportovních oddílů Dukla: „Děkuji vám za úžasné výkony. Jste to právě vy, kdo dělá čest nejen svým sportovním disciplínám, ale současně výrazně přispívá k dobrému jménu české armády a vůbec celé naší země. Česká i světová veřejnost zná vaše jména, pro mnoho, zejména mladých lidí jste vzorem. Vy patříte ve sportu k nejlepším na světě, soupeřením dáváte obrovský emocionální náboj, který přitahuje lidi na stadion. Jde z vás viditelná energie životního elánu, který okouzluje, motivuje a inspiruje.“

Pogratuloval všem medailistům stříbrným Janu Dostálovi a Jaroslavu Kulhavému, držitelům bronzu Barboře Špotákové, Ondřeji Synkovi, posádce čtyřkajaku Havlovi, Trefilovi, Dostálovi, Štěrbovi i těm čtyřem, co těsně skončili pod stupni vítězů, tenistce Andree Hlaváčkové, překážkářce Zuzaně Hejnové, střelci Davidu Kosteleckému a tyčkaři Janu Kudličkovi a všem dalším, co dokázali prodat, co natrénovali. Vidět v Riu na předních pozicích byl i Jiří Ježek, jediný

paralympionik Dukly a nejuspěšnější český cyklista paralympijské historie.

„Dukla v Brazílii znovu prokázala, že tvoří kvalitní a soudržný tým,“ shrnul v závěru svého poděkování ministr.

Juliska zářila olympijskými medailemi

Toto ale nebylo zdaleka první setkání ministra s olympioniky Dukly. Poprvé to bylo hned tři dny po skončení her, kdy se většina armádních olympioniků sešla na domovském stadionu Juliska ke společnému fotografování, ke kterému pozvali i ministra obrany Martina Stropnického a náměstkyně Tomáše Kuchtu. „Ani si všichni nedovedeme představit, jaká je to hrozná dřina připravovat se čtyři roky na jeden krátký moment, jeden závod a v něm podat maximální výkon a s ním se porovnávat s ostatními, kteří se také poctivě připravovali. Někdy tělo řekne dost, víc to nejde, a pak jsou z toho smutná čtvrtá místa. Děkuji vám, že jste potěšili a zpříjemnili chvíle u obrazovky milionům sportovních fanoušků. Jsem rád, že na většině z vás vidím to, čemu se říká ‚vítězná mentalita‘,

že dovedete do té nejdůležitější chvíle dát všechnu sílu, energii, pozornost, soustředění,“ poděkoval s obdivem všem ministr Stropnický.

Za letního počasí pod slunečníky na atletickém oválu stadionu pak zahájil hodnocením, dojmy a okamžiky z her ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Přišćák:

Za všechny sportovce Dukly poděkoval držitel dvou medailí z LOH 2016 kanoista Josef Dostál

Kanoista Josef Dostál vybojoval jako jediný český sportovec v Riu dvě medaile

Ministr gratuluje k výsledkům i cyklistovi Jiřímu Ježkovi, který reprezentoval Duklu na paralympijských hrách v Riu

Barbora Špotáková vybojovala už svojí třetí olympijskou medaili, ke dvěma zlatým přidala bronz

„Pepa Dostál slíbil dvě medaile, a co řekl, splnil, Jaroslav Kulhavý předvedl profesorský výkon v jízdě pro stříbro, marně bojoval Ondra Synek o zlato, Bára Špotáková se předvedla jako obrovská bojovnice i že se umí radovat, protivítr nedal šanci čtyřkajakaru a zbyl mu jen bronz. A naši čtyři bramborovi? Tenistku Andreu Hlaváčkovou

zlikvidovala Hingisová, střelec Kostelecký ve finále na letící terče neviděl a atleti Hejnová a Kudlička k medaili potřebovali už jen kousíček štěstíčka.“

Josef Dostál se díky získání stříbra a bronzu stal nejuspěšnějším českým olympionikem a třetím Čechem, který vybojoval na jedné olympiádě dvě medaile. „Rád je

sundávám a nosím v rukách, protože je mám od sportu trochu silnější než krk. Ale nejsem žádný vzpěrač. Když leží na stole, tak je to nejlepší,“ usmál se typickým „dobráckým“ úsměvem třidvacetiletý kajakář.

Text a foto: Ivana Roháčková

5 medailí z Ria a 1 z Londýna

Česká olympijská výprava přivezla z her v Riu jednu zlatou, dvě stříbrné a sedm bronzových medailí. V žebříčku zemí dle hodnoty medailí skončila na 43. místě a podle celkového počtu medailí na skvělé 27 příčce. Z hlediska sedmi bronzů je dokonce v pořadí národů v první patnáctce. V samostatné historii jich Česko nikdy tolik nezískalo. A za časů Československa byly „bronzovější“ jen hry v Moskvě v roce 1980.

Také celkový počet deseti pódiových umístění je nadprůměrný. V tomto směru byly úspěšnější jen Londýn 2012 (včetně nově připočítané bronzové medaile oštěpaře Veselého) a Atlanta 1996. V obou případech získalo Česko o jednu medaili víc.

Medaile zajistila i obdobná skupina sportů. Stejně jako v Londýně to byly tenis, atletika a vodní sporty, jen zlatého pětibojaře nyní nahradil zlatý judista. Výjimečné postavení ve výpravě získal

kajakář Josef Dostál, který se stal jediným tuzemským sportovcem, který se z her v brazilském Riu de Janeiro vrátil se dvěma medailemi.

V Brazílii Českou republiku reprezentovalo 104 sportovců (41 žen a 63 mužů), z tohoto počtu bylo 42 armádních, kteří získali polovinu medailí, 4x 4. místo a celkově 17 umístění do 8. bodovného místa.

Čeští medailisté (bez sportovců Dukly)

zlato	Lukáš Krpálek	judo, do 100 kg
bronz	Petra Kvitová	tenis, dvouhra
bronz	Lucie Šafářová, Barbora Strýcová	tenis, čtyřhra ženy
bronz	Lucie Hradecká, Radek Štěpánek	tenis, smíšená čtyřhra
bronz	Jiří Prskavec	vodní slalom, K1

K pěti medailím z Ria i jeden bronz z Londýna

Oštěpař Vítězslav Veselý by měl dodatečně dostat olympijskou bronzovou medaili z her v Londýně, kde v roce 2012 skončil původně čtvrtý. Dosud stříbrný Ukrajinec Oleksandr Pjatyncja byl diskvalifikován za doping v Londýně.

Pořadí zemí dle počtu vojáků, kteří získali medaili

Pořadí	Země	Startujících vojáků	Zlato	Stříbro	Bronz	Celkem vojáků – medailistů	% úspěšnosti
1.	Německo	130	6	8	8	22	16,92
2.	Itálie	115	4	8	7	19	16,52
3.	Brazílie	123	7	3	4	14	11,38
4.	Francie	37	3	7	4	14	37,84
5.	Ruská federace	27	6	2	1	9	33,33
6.	Česká republika	13	0	1	5	6	46,15

Výsledky sportovců ASC DUKLA

stříbro	prap. Josef Dostál	rychlostní kanoistika, K1 1 000 m
stříbro	Jaroslav Kulhavý	cyklistika, horská kola
bronz	kpt. Ondřej Synek	veslování, skif
bronz	kpt. Barbora Špotáková	atletika, hod oštěpem
bronz	prap. Josef Dostál Daniel Havel npor. Jan Štěrba des. Lukáš Trefil	rychlostní kanoistika, K4 1 000 m
4.	Andrea Hlaváčková	tenis, čtyřhra
4.	David Kostecký	sportovní střelba, trap
4.	Jan Kudlička	atletika, skok o tyči
4.	Zuzana Hejnová	atletika, 400 m překážek
5.	Kateřina Nash	cyklistika, horská kola
5.	Martin Fuksa	rychlostní kanoistika, C1 1 000 m
7.	Lukáš Helešic Jakub Podrazil	veslování, dvojka bez kormidelníka
7.	Michal Balner	atletika, skok o tyči
7.	prap. Vítězslav Veselý	atletika, hod oštěpem
7.	prap. Filip Dvořák prap. Jaroslav Radoň	kanoistika, C2 1 000 m
8.	nrtm. Jonáš Kašpar nrtm. Marek Šindler	vodní slalom, C2
8.	Jakub Vadlejš	atletika, hod oštěpem
9.	Martin Fuksa	rychlostní kanoistika, C1 200 m

9.	npor. David Svoboda	moderní pětiboj, jednotlivci
12.	Miroslav Vraštil Jiří Kopáč Ondřej Vetešník Jan Vetešník	veslování, čtyřka bez kormidelníka lehkých vah
12.	Daniel Havel npor. Jan Štěrba	kanoistika, K2 1 000 m
12.	Petr Frydrych	atletika, hod oštěpem
14.	Jaroslav Bába	atletika, skok do výšky
14.	Ondřej Cink	cyklistika, horská kola
15.	nrtm. Lukáš Melich	atletika, hod kladivem
16.	prap. Pavel Maslák	atletika, 400 m
17.	Pavel Kelemen	cyklistika dráha, sprint
17.	Kateřina Šafránková	atletika, hod kladivem
17.	prap. Jakub Holuša	atletika, 1 500 m
18.	Nikola Mazurová	sportovní střelba, vzduchová puška 10 m
20.	Libuše Jahodová	sportovní střelba, skeet
20.	Tomáš Staněk	atletika, vrh koulí
21.	Pavel Kelemen	cyklistika dráha, keirin
22.	Jan Škarnitzl	cyklistika, horská kola
25.	Nikola Mazurová	sportovní střelba, sportovní malorážka 3x 20
26.	Barbora Kodedová	moderní pětiboj, jednotlivci
36.	Jan Kuf	moderní pětiboj, jednotlivci
48.	Klára Spilková	golf, jednotlivci

V poměru počtu vojáků a zisku medailí jsou čeští armádní sportovci z Dukly nejúspěšnější

V Armádním sportovním centru DUKLA mají nejlepší sportovci-medailisté světových soutěží možnost stát se vojáky z povolání a mohou se účastnit i mezinárodních soutěží Mezinárodní rady vojenského sportu CISM (Conseil International du Sport Militaire). Z celkového počtu třiceti vojáků z Dukly se jich 13 nominovalo do Ria a vybojovalo 4 olympijské medaile – stříbro a tři bronz. Z celkových 15 českých medailistů se na zisku cenných kovů podílelo 6 vojáků.

Mezinárodní rada CISM vydala po ukončení olympiády seznam vrcholových sportovců – vojáků soutěžících na LOH 2016, jejich

medailové zisky i pořadí úspěšnosti mezi armádami jednotlivých zemí.

Celkem závodilo 681 vojáků a 110 si jich odvezlo olympijskou medaili (33 zlatou, 37 stříbrnou a 40 bronzovou). Armádní sportovci Dukly se podle počtu medailí umístili na výborném 6. místě z třidvaceti zemí, ve kterých alespoň jeden reprezentant dostal medaili. V poměru počtu vojáků a zisku medailí jsou však naši armádní sportovci nejúspěšnější ze všech zemí.

Text a foto: Ivana Roháčková

Bronz z vln pod Kristem

Po dvou stříbrech chtěl skifař Ondřej Synek v Riu útočit na zlato. Po sezoně, v níž zjistil, že jsou jeho dlouhodobé bolesti v zádech způsobené zlomeným obratlem, ale bral i bronz. Vybojoval ho v dobrodružných podmínkách laguny Rodriga de Freitas, kde olympijskou regatu ovlivňoval silný vítr a velké vlny.

Sváteční nálada na úvod olympiády? Ondřej Synek to na startu olympijské regaty určitě necítil. První den brazilských her si v rozbouraných vlnách rozlehlého jezera pod sochou Krista Spasitele formu neověřil. Stejně jako soupeři se rozjížděkou v rozbouraných vlnách protrápil a liboval si, že se nepotopil.

Rozjížděkou ale zvládl a olympijská regata i s problémy pokračovala dál. A už ve čtvrtfinále přišla lahůdka, proti čtyřnásobnému světovému šampionovi se v rozjížděce postavil jeho největší soupeř a obhájce londýnského zlata Novozélanďan Mahé Drysdale.

Synek závod využil k taktické zkoušce pro předpokládaný soubor ve finále. Drysdale je známý, že útočí na 1 250 metrech. Synek v klíčovém místě soupeře udržel, pak zvolnil a nechal rivala rozjížděku vyhrát.

„Nikdy to takhle nevyšlo, že bychom na sebe jeli už čtvrtfinále. Závod byl dobrý, vyzkoušel jsem si ho, jelo se mi dobře, podle plánu,“ hodnotil Synek. „Po 1 250 metrech jsem trochu zvolnil, protože jsem věděl, že on by jel až úplně do konce, mně se nechtělo plácát silami. Spíš je použíju až v semifinále.“

Energie pro závěr olympiády se rozhodně hodila už jenom proto, že fukejř pod Kristem neustával a semifinálové jízdy byly o den posunuty, takže se konaly jen den před finálovými boji o medaile. I proto Synek tentokrát netaktizoval a jel na vítězství, které také získal.

„Snažil jsem se šetřit co nejvíc, ale chtěl jsem vyhrát, protože zítra už zase jedeme rovnou finále,“ potvrzoval Synek. „Neříkám, že to bude jednoduchý, ale tohle mi nahrává do karet. Chtěl jsem, abych měl vedle sebe Drysdalea, abychom měli k sobě blízko.“

Ne každý den ale může být zlatý

Ukázalo se to hned od prvních desítek metrů finálového závodu. Tentokrát to nebyl Synkův uvolněný projev veslařského krále. Byl to boj, který Synek nevzdával. Když ale na 1 250 metrech přišel tradiční Drysdaleův nástup, reagovat nestačil. A navíc mu začal ujíždět i Chorvat Damir Martin, dvojnásobný evropský šampion.

„Así mu to úplně nesedlo. Bylo vidět, že za kilákem, kde normálně ještě drží Mahého za sebou, ho Mahé začal sjíždět. A klasický nástup na dvanáctsetpadesátce už nechytil,“ hodnotil trenér Milan Doleček.

Zlato bylo pryč, to bylo jasné. Synek ještě zkusil zátočit na Martina, ten ale přidal a nakonec s Drysdalem prohrál ve stejném čase na základě cílové fotografie.

„Dneska to nebyl můj den, nebyl jsem to úplně já, s výkonem nemůžu být spokojený. Od začátku jsem musel jet na hraně a pak to bylo znát, ke konci už jsem byl tuhej,“ popisoval Synek. „Myslel jsem, že bych Chorvata 200 metrů před cílem mohl dojet,

Ondřej Synek

ale pak hodně zrychlil a nakonec to málem vyhrál. Soupeři byli dneska lepší a musím to uznat, dneska to nebylo úplně ideální.“

Byl z toho však krásný bronz, který má velkou cenu. Už jenom proto, že se Synek stal teprve šestým českým sportovcem, který získal medaile na třech letních olympijských hrách. A také po dramatickém jaru, během něhož Synek řešil svoje vážné zdravotní problémy. I kvůli nim si v prvních chvílích nebyl jistý o své budoucnosti směrem k olympiádě v Tokiu.

„Tokio bude, jestli to zdravotně vydržím a přežiju. Chtěl bych pokračovat, ale bude záležet na tom zdraví. Nechci se dostat

do toho stavu, aby mi děti řekly: Táto, pojď s náma na kolo nebo sportovat. A já jim řeknu: Nemůžu, bolí mě záda,“ vysvětloval Synek.

Dvojka bez: příslib do budoucna

Vítězství ve finále B přivezla z olympijského Ria de Janeiro dvojka bez kormidelníka ve složení Jakub Podrazil, Lukáš Helešic. Nadějná posádka má za sebou vydařenou sezonu, kterou navíc krátce po olympiádě zakončila vítězstvím na akademickém mistrovství světa.

Pod sochou Krista Spasitele z rozjížděky bez problémů postoupili přímo do semifinále. Přesto, že jim stejně jako ostatním situaci komplikovaly obří vlny.

„Nebylo to vůbec jednoduché, ale v Brandenburku jsme měli dobrý trénink,“ usmíval se Helešic.

Podrazil ho doplnil: „No uvidíme, jaký bude semifinálový los. Rádi bychom postoupili. Samozřejmě každá jízda bude

těžká, ale my pojedeme na sto dvacet procent, abychom ukázali, co v nás je!“

Olympijské semifinále v Riu ale nebylo tím závodem, o němž oba snili. Dojeli v něm poslední a náladu si spravili až ve finále B, které naopak vyhráli. Z Ria si tak vezou výborné sedmé místo nadějně vyhlídky do budoucna.

„Myslím si, že žádná změna oproti semifinále se nekonala, ale prostě jsme dali lodi krásný rytmus a ta nás za to odvezla až do cíle. Sedmé místo na olympiádě je pro mě zatím největší úspěch!“ radoval se Helešic.

Trenér Milan Doleček mladé posádce věří. Už jenom proto, že ji letos hodně prověřoval v trénincích proti singlovému šampionovi Ondřeji Synkovi.

„Vystavuju ho v tréninku dost často sparingpartnerům. A tím, že jezdí tréninky na někoho, zoceluje se,“ pochvaluje si Doleček. „Dvojka bez je dobrá, je to vynikající sparing. Takové lidi jsem vždycky potřeboval a teď mám ty nejlepší. Můžou být opravdu dobří.“

Jakub Podrazil a Lukáš Helešic

Dřina, slzy, zklamání

Velké sny o olympijském finále se jim rozplynuly. Lehká čtyřka bez kormidelníka Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč, Ondřej Vetešník, Jan Vetešník v Riu bojovala naplno, ale jejich úsilí stačilo na poslední místo v malém finále.

Prožívali problematické chvíle už od jara, kdy z lodi na čas vypadl stálý člen Jan Vetešník, aby se na úkor náhradníka Michaela Humpolce nakonec do posádky opět vrátil.

Hned od úvodních jízd v Riu musel český lehký noncox bojovat ve vlnách jezera Rodriga de Freitas. Po rozjížděce musel do oprav, kde uhájil třetí postupové místo.

Byli ale v semifinále a před sebou měli čistý stůl jako klidnou hladinu.

„Co bylo dnes, už neřeším, teď žiju pro zítřek. Cesta do finále povede přes tvrdou práci, kterou zítra předvedeme ve velkém stylu!“ věřil Jan Vetešník. Velké odhodlání se ale v úspěch neproměnilo. Lehká čtyřka skončila ve svém semifinále poslední a mohla myslet jen na útěchu v podobě finále B.

Rio ale posádce lehkého noncoxu neukázalo přívětivou tvář ani v malém finále. I v něm dojela sestava Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč, Ondřej Vetešník, Jan Vetešník poslední a celkově tak obsadila dvanácté místo.

„Je dobojováno! Měli jsme směřující cíle, ale sen se rozplynul. Každý, kdo v životě usiluje o něco velkého (nejen ve sportu), ví, jak velké je zklamání, když selže. Ale to je život a život jde dál,“ zhodnotil Vraštil. |

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Jan Vetešník, Ondřej Vetešník, Jiří Kopáč, Miroslav Vraštil

Na začátku byla touha získat v Rio druhou olympijskou medaili. Andrea Hlaváčková spolu s Lucií Hradeckou k ní měly po londýnském stříbru hodně blízko i tentokrát. Jenže turnaj deblistik se nakonec zamotal a H+H skončily na nejnevděčnějším čtvrtém místě. A světloušná Andrea bude mít na Rio navíc poněkud rozpačitou a bolestivou vzpomínku.

Místo medaile dělovka do oka

Už první zápas byl náročný. S ukrajinským párem Savčuková, Svitolinová se Češky přetahovaly ve třech setech (7:6, 1:6, 6:4). Na tomto místě nelze nezmínit, že hned na začátku turnaje zazářily Lucie Šafářová a Barbora Strýcová, které vyřadily americké sestry Williamsy.

Na rozdíl od úvodního kola stačil sehrazenému páru H+H proti Čiňankám Pcheng Šuaj, Pcheng Čang jen dva sety (6:4, 6:4). Ve čtvrtfinále se proti ruskému páru Kasatkina, Kuzněcovová vrátili k třísetovému formátu střetnutí (6:1, 4:6, 7:5) a přitom si zažily docela velké nervy. Rusky totiž ve třetí sadě vedly 5:4 a 40:0 a už se viděly v dalším kole. Jenže české duo stav srovnalo a pak už bitvu ovládlo. Jednalo se vlastně o narozeninový dárek, protože Andrea Hlaváčková o den dřív oslavila třicátiny.

„Prohrát tenhle zápas by nás strašně mrzelo. Naštěstí někdo nahore zařídil, že jim to nevyšlo. Ale vůbec jsme takový stav neměly dopustit,“ pokyvovala blondatou hlavou členka Dukly. V semifinále na český debl čekaly těžké soupeřky – Švýcarky Hingisová a Bacinszká. Zápas měly H+H dobře rozehraný, dva sety dominovaly, dvakrát měly mečbol, jenže Hingisová to pokaždé ustála. Češky nezvládly koncovku (7:5, 6:7, 2:6) a musely se smířit s bojem o bronz.

To by samo o sobě nebylo tak zlé. Horší bylo, že při odvracení druhého mečbolu trefila Hingisová Andreu ze čtyř metrů přímo do oka. Byl to dělový volej, po němž padla k zemi. Hned u ní byla Hradecká a přiběhl i umpirový arbit. Po chvíli otřesená vstala, ale nevypadala moc dobře. Ledovala oko a osm minut o ni pečovali lékaři. „Měla jsem to hodně napuchlé. Moc jsem neviděla, ale lepšilo se to, a tak mi ani nedali kapky,“ líčila nepříjemnou chvíli, po níž pokračovala ve hře, která dospěla do tie-breaku.

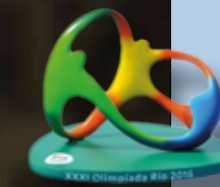
„To už jsem viděla docela dobře, ale najednou to kolem mě létalo strašně rychle,“ povídala. Rodačce z Košic s českými kořeny v té chvíli zásah nevyčítala. „Martina se mi omluvila. Na nástřely jsem zvyklá. To je prostě čtyřhra,“ vykládala. Po druhém setu odešly všechny tenistky do šaten a po návratu už byla Hlaváčková relativně v pohodě, ovšem závěr patřil Švýcarkám. „Prohra hrozně bolí. Po zásahu jsem si neuvědomila, jakou jsme měly šanci na finále. Chtěly jsme s Luckou z Ria zlato,“ říkala v slzách.

Došlo tak na soubor dvou českých deblů o bronz, jehož pikantnost byla znásobena tím, že na každé straně kurtu stála jedna Plzeňka: Hlaváčková – Strýcová. „I vzhledem k tomu, co se v semifinále stalo, to bylo dost kruté. Zároveň je jasné, že si tenhle zápas v českém týmu nikdo nepřál. Je to ale tenis a sport, z něhož se nestřílí. Jenom občas do oka,“ smála se i přes opuchlinu kolem něj.

Vyšetření mezitím odhalilo zlomeninu kosti pod oční bulvou. „V nemocnici jsem pobyla do pěti ráno a zjistilo se, že jsem měla velké štěstí. Oku se nic nestalo. Z toho jsem měla radost, ale když mi řekli, že se ještě uvidí, jestli nepůjdu na operaci, moc dobře mi nebylo,“ přiznala. Všichni včetně doktorů a parťáčky Lucky byli pro, aby k zápasu nenastoupila. „Ale konečné rozhodnutí bylo na mně. Myslím, že by mi v budoucnosti bylo líto, kdybych to vzdala. Prostě jsem si řekla, že jsme sportovci a hrajeme i se zraněním.“

Zápas vyzněl pro soupeřky, Hlaváčková byla zraněná, Hradecká zase unavená z mixu. „Byla jsem měkká a chyběl mi přehled. Popravdě jsem se bála při každém míči, který letěl kolem mě,“ přiznala po zápase, který se lámal v prvním setu, kdy H+H nedotáhly vedení do konce. Pak už dominoval pár Š+5 (5:7, 1:6). |

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Bronzový nádech s puncem zlata a dvěma stříbry

Česká výprava sportovců zakončila olympijské hry v Rio de Janeiro s jednou zlatou medailí, dvěma stříbrnými a sedmi bronzovými. V samostatné historii těch třetích Česko nikdy nezískalo tolik. A za časů Československa byly „bronzovější“ jen hry v Moskvě v roce 1980.

Armádní sportovci z Dukly přispěli přesně polovinou – dvěma stříbry a třemi bronz.

Radek Štěpánek a Lucie Hradecká

Jiří Prskavec

Petra Kvitová

A kdo vybojoval dalších pět medailí?

O tu nejčestnější zlatou pro olympijského vítěze se na tatami „popral“ judista Lukáš Krpálek, když ovládl hmotnostní kategorii do 100 kilogramů. Česko tak poprvé získalo medaili v judu, a hned zlatou.

První bronz vyjel na kanále pro vodní slalomáře Jiří Prskavec a dobu „bronzovou“ pak prožili tenisté. Třetí skončila Petra Kvitová i tenisové deblové páry Lucie Šafářová s Barborou Strýcovou a Lucie Hradecká s Radkem Štěpánkem. |

Text a foto: Ivana Roháčková

Lukáš Krpálek

Boj o bronz dvou českých deblů

Jednačtyřicetiletý střelec královéhradecké Dukly David Kostelecký odjel do Ria na svoji pátou olympiádu. Necítil optimální formu. Tu měl v roce 2015, kdy vyhrál dva závody Světového poháru. Ale olympiáda, to je obrovská výzva a také loterie. Na medaili může myslet reálně třicet borců. Jsou tu opravdu ti nejlepší, kteří vysokou kvalitu museli prokazovat ve dvouletém kvalifikačním cyklu. A jet mohli maximálně dva z jedné země.

Když chutná i BRAMBORA

Olympijská střelnice v oblasti Deodoro byla hodně kritizovaná už po dubnovém Světovém poháru. Špatné vrhačky, pomalé, terče se často tříštily hned při výletu. Navíc zařízení reagovalo i na jiné zvuky, než zavolání. Na pozadí silnice a před vrhačkami sluncem sežehnutá tráva, nad níž se oranžové terče ztrácely. K tomu nevyzpytatelný vítr, vedro a vlhko. Podmínky ale byly pro všechny stejné. Tedy pokud nepřišel silný vítr jen v určitém čase. Na koho zrovna vyšla série, měl smůlu.

Závod v brokové disciplíně trap začal v neděli 7. srpna. První den základního závodu, nebo též kvalifikace, byly na programu tři série po pětadvaceti ranách. Kostelecký hned v první sérii dvakrát minul. Druhou ale „vyčistil“ a vyhoupl se do elitní desítky. Jediná chyba ve třetí sérii ho po prvním dnu zařadila na páté místo. Pouze Itál Massimo Fabbrizi trefil všech 75 terčů, jeho krajan Giovanni Pellielo a Brit

Edward Ling chybili dvakrát, Kostelecký a Chorvat Josip Glasnovič třikrát. Za nimi byli další dva borci se čtyřmi chybami.

Jenže noc mezi oběma dny bývá dlouhá a druhý den úplně jiný než ten předchozí. Zatímco šestačtyřicetiletý Pellielo střílel jako automat. „Však jsem přijel pro zlato, nic jiného neberu. Stříbra už mám tři,“ říkal sebevědomě po 122 terčích, nejlepším výsledku základního závodu. Fabbrizi chyboval a málem přišel o semifinálovou šestici. Kostelecký udělal v první ze dvou pondělních sérií dvě chyby. Ale pořad mu zbývalo pětadvacet terčů druhé série. Jenže hned první minul. A pak i jedenáctý. Zbývalo mu čtrnáct terčů, a pokud se chtěl dostat mezi šest nejlepších, nesměl už udělat chybu. Hrozil by mu minimálně rozstřel, a ty jsou hodně osidné. Kostelecký je bojovník a zvládl to. Těsně pod ním zůstal Rus Alexej Alipov, jedna z největších legend trapu. Kromě již zmíněných Italů Pellieho a Fabbrizih

postoupili i Glasnovič s Lingem a překvapení olympijského závodu Egyptan Mohamed Kamar.

Souboj o bronz

Semifinálových patnáct ran rozhodovalo o tom, kteří dva borci budou střílet o zlato, kteří dva o bronz a kteří jsou jen účastníci. Kostelecký minul hned první terč... Druhý trefil, ale třetí se mu rozpadl a musel čekat na nový, ten sestřelil, totéž se opakovalo při čtvrté ráně. Při šesté ráně terč vylétl, jakmile zacvakl svoji brokovnici Perazzi, s níž vyhrál už v Pekingu 2008. Tohle je brnkání na nervy, ale olympijský vítěz z Pekingu to zvládl. Chybil až čtrnáctý terč a třináct sestřelených znamenalo, že bude bojovat o bronz. Už jen čekal, jestli jeho soupeřem bude Ling nebo Kamar. Brit roztrášeného Egyptana porazil.

Bitvu o bronz začal Ling chybou, Kostelecký trefil, ale v tu chvíli, jako by se začalo naplňovat pořekadlo, že „první vyhrání z kapsy vyhání“. Minul druhý terč, pak pátý a sedmý, následující mu nevlétl, znovu musel čekat. Trefil ho, ale další mu ulétl. Ling byl na koni, vedl o dva terče. Když Kostelecký minul třináctý terč a Ling trefil, bylo rozhodnuto. Český střelec pak minul ještě poslední terč a prohrál boj o bronz 9:13. Zklamání trvalo jen maličkou chvíli. Brambora nakonec Kosteleckému chutnala. „Komu se povede mít z pěti olympijských

pak 25. s nástřelem 575 bodů, z toho 26x trefila desítku.

Začátek ve vzduchovce nebyl zrovna excelentní, ale Mazurová se zlepšovala a po první sérii deseti ran měla průměr 10,44, což ji vyneslo na průběžné páté místo. Druhá série deseti ran byla slabší a Mazurová si pohoršila průměr na 10,32. Chyběly desítky blíže ke středu. V průběžném pořadí vyklidila pozice v první desítce. Ani ve třetí sérii se nezlepšila. Špička střílela v průměru o dvě desetiny víc a ztráta narůstala. Mazurová zabojovala ve čtvrté sérii, zlepšila se, ale průměr 10,36 stačil jen na celkové osmnácté místo, k finále chybělo 1,5 bodu, ztracených v desetinkách desítek dále od absolutního středu.

Malorážka je její silnější disciplínou. V úvodní poloze vkleče ale trefila už druhou ranou devítku a v ten okamžik se jí začalo čelo vzdalovat. Devítky byly vkleče celkem tři, takže 97 bodů. Vzhledem k vývoji závodu to nebyla nijak hrozná ztráta. Poloha vkleče vypadala dobře, dokonce byla jednu chvíli desátá a mohla atakovat finálovou osmičku. Jenže ve druhé desítce přidala další devítky a s nástřelem 193 bodů klesla až do třetí desítky. Polohu vleže střílela pomalu, ale devítek se nevyvarovala, 191 bodů a celkových 389 po dvou polohách ji posunulo jen na osmnácté místo v průběžném pořadí. Vstoje začala skvěle,

nepatřila k favoritkám, ale chtěla překvapit. Pod přísným dohledem trenéra a otce v jedné osobě Lubora Novoty reprezentantka královéhradecké Dukly proměnila v asfaltové střepi desítky tisíc terčů. Olympiádu si nechtěla jen užít, ale ukázat, že s českými brokačkami už se musí počítat.

Na těžkou střelnici v areálu Deodoro nastoupila s vědomím, že udělala všechno, co bylo třeba. Bohužel v jejím případě platilo známé pořekadlo: Člověk míní, osud mění. „Třetí den tréninku vypadal v pohodě. Dařilo se mi. Ten den foukal silný vítr. Na pátém stanovišti jsem se opřela, aby mne nepovalil. Najednou ustal. Abych nepřepadla dopředu, prudce jsem sebou trhla. Luplo ve mně, v oblasti žeber jsem cítila silnou bolest. Položku jsem ještě dostřílela, ale věděla jsem, že je zle. Hned jsme šli k našim lékařům, kteří zjistili, že tam byla špatná chrupavka. Skříplo mi to bránici, vytvořilo se několik hematomů, objevila se v tom prostoru volná tekutina a celkově došlo k poškození mezižeberních svalů,“ popsal zdravotní stav, který jí v podstatě sebral naději na dobrý výsledek. Skeetaři před výstřelem zvedají brokovnici od boku, kam ji zakládají. To znamená tlak na poraněná místa. V tu chvíli by slabší povahy ze závodu odstoupily.

„Olympiáda se nevzdává! To vůbec nepřicházelo v úvahu. Už se mi stalo, že jsem

Nikola Mazurová

startů tři účasti v elitní šestici a z toho jedno zlato. Do Tokia vydržím,“ usmíval se olympijský vítěz z Pekingu 2008.

Střelkyně Mazurová věří: Příště budu lepší

První českou reprezentantkou v puškových disciplínách, která si vystřílela účast na olympiádě v Riu, byla Nikola Mazurová. Lépe jí jde sportovní malorážka 3x 20 ran na 50m, ale umí i vzduchovou pušku na 10m. Olympijská sezona jí nevyšla podle představ. Ve vzduchové pušce skončila s nástřelem 414,4 bodu 18., v malorážce

v prvních pěti ranách jen jedna devítka, zatímco soupeřky chybují mnohem častěji a Mazurová je průběžně osmá. Tři devítky jí ale srazily znovu dolů. Čas tlačil, musela spěchat, chyb přibývalo, takže vstoje nastřílela jen 186 bodů a s celkovými 575 skončila ve třetí desítce.

Jahodová vyhrála nad bolestí

Libuše Jahodová si účast v Riu vybojovala jako první česká broková střelkyně v historii. Mezi jednadvaceti největšími světovými hvězdami v disciplíně skeet

Libuše Jahodová

na závodech nebyla úplně fit. Odstoupil v Riu, na první olympiádě, to jsme s trenérem hned zavrhlí. Vždyť ruce, nohy a hlavu jsem měla v pořádku,“ pravila odhodlaně 163 centimetrů měřící a jen 52 kilogramů vážící křehká dívka.

První terč ale české Lvici uletěl. Nešlo to, ale bojovala, nakonec trefila osmnáct z pětadvaceti terčů. Ve druhé poloze jich bylo devatenáct, v poslední jednadvacet. Součet 58 terčů a 20. místo. Ale poslední neskončila.]

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Ivana Roháčková
a archiv Libuše Jahodové

Ze dna k bronzu

Medailová série čtyřkajaku na 1 000 metrů Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba trvá i po olympijských hrách v Riu. Na laguně Rodriga de Freitas osvědčená čtveřice bronzově zakončila problematickou sezonu, v níž i v rozhodujících chvílích přidaly adrenalin zdravotní potíže háčka Daniela Havla.

Dvě bronzové z olympiád rámuji úspěšnou pětiletou neobvykle vytrvalého kajakářského týmu. Česká parádní loď veze další medailu i z Ria, ačkoli cesta k němu byla nadmíru obtížná.

„Udržet posádku takhle pohromadě žádná jiná federace nedokázala, je to trochu rarita,“ připustil šéftrenér Pavel Hottmar. „Jednak jsou individuálně na velmi dobré výkonnosti úrovni, jsou dobře složení, každý se typově i záběrem hodí na svoji pozici. Jsou sehraní, mají velké zkušenosti, nedělají žádná zbytečná chyby v tempu.“

V olympijském roce ale bylo všechno trochu jinak. Na jaře musel trenérský trust

vzít na vědomí rostoucí formu Jakuba Špicara, kterou předvedl na Světových pohárech v Duisburgu a Račicích. Výsledkově se ale nedařilo, v posledním přípravném závodě v Montemor-o-Velho stará parta zvítězila a teprve pak bylo o nominaci do Ria jasno.

Pod sochou Krista Spasitele se ale nakonec Špicar málem dostal znovu do hry. Dva dny před startem olympijské rozjížděky se Daniel Havel probudil s žaludečními problémy. Další desítky hodin strávil nejen ve fyzické krizi, ale také v neustávajících pochybách, co dál.

„Nejtěžší den pro mě byl čtvrtek, kdy se muselo rozhodnout, jestli nastoupím, nebo

ne. To už jsem byl trochu s nervy v háji,“ líčil Havel. „Několik momentů jsem probřečel, byl jsem z toho hodně špatnej. Ale kluci se za mě našťásti postavili a chtěli se mnou jet, za to bych jim chtěl poděkovat, i trenérům a doktorům.“

Ve čtvrtek bylo ještě všechno nejisté, v pátek ráno se ale Havel posadil na své místo háčka a čtyřkajak si v rozjížděce nedělal problémy. Napálil tempo a v polovině trati bylo zřejmé, že jediné přímé postupové místo ve finále mu nikdo nevezme.

„Hodně jsme promýšleli taktiku, jak to udělat. Tam byly silné lodě. Nakonec částečně rozhodlo to, že jsme pro ně byli favoriti ze závodů předtím. Možná se trochu báli, nechtěli s námi asi jet až do konce,“ pochvaloval si zadák Jan Štěrba. „Zároveň beru jako malý zázrak, že Dan se přes noc dostal do takového stavu, že mohl jet.

Fuksovo smolné Rio

Nadějně vyhlídky kanoisty Martina Fuksy se v Riu de Janeiro rozplynuly ve vlnách laguny Rodriga de Freitas. Z kilometrového závodu přivezl dvojnásobný vicemistr světa nakonec páté místo, na dvoustovce se po zmatcích ohledně postupového klíče nedostal do finále.

Oprávněně si dělal naděje na medailu, ale místo životního úspěchu se Martin Fuksa vrací z Brazílie s životní zkušeností.

„Beru to tak, že jsem rád, že jsem se nominoval na svou první olympiádu. Byl to můj sen, jsem rád, že jsem se jí zúčastnil. Teď už zase koukám jenom dopředu. Začnu znova s tréninkem a budu makat tak, abych byl jenom lepší,“ slibuje Fuksa.

Olympijský týden v Riu pro něj začal rozjížděkou na kilometru, kde brzy zjistil, že Brazilec Isaquias Queiroz má velkou motivaci zabrat si pro sebe jediné přímé postupové místo do finále.

„Vůbec jsem o tom neuvažoval, že bych Brazílce honil. Měl jsem hlavu nastavenou,

že pojedu v klidu, abych ušetřil síly na semifinále,“ líčil Fuksa. „Samozřejmě jsem si pak říkal, že to mohu zkusit. Ale nebyla to zcela hladká jízda. Byly tam určité technické problémy. Na přední noze mám takový šmirgl papír, který se po dvě stě padesáti metrech urval. Takže se mi smekla noha. Bylo to nepříjemné, nemohl jsem jet to svoje. Lehce jsem se trápil.“

Ze semifinále však Fuksa v pohodě postoupil a dostal se do vysněného finále. V něm bylo ale od začátku jasné, že tohle nebude jeho den. Do cíle přijel jako šestý, ačkoli se kvůli následné dopingové diskvalifikaci původně bronzového Moldavana Sergeie Tarnovschiho posunul na páté místo.

„Mrzí mě trochu dojem z jízdy, nebylo to tak super jako semifinále. Kdybych jel jako tam, myslím, že je to lepší. Od začátku to pro mě bylo hrozně těžké, udělaly se tam nějaké nesmyslné vlny a musel jsem vynaložit hodně sil, abych mohl jet s nimi. Neměl jsem tu svoji pohodu,“ hodnotil

Nedokážu to odhadnout, jestli na osmdesát procent toho, co může. Každopádně to, v uvozovkách, stačilo na to, že jsme předvedli parádní první půlku, tím jsme asi závod rozhodli. V druhé půlce už se lodě šetřily, protože druhá jízda je za padesát minut a to je krátký čas na to se dostat z vysokého laktátu a znovu předvést takový výkon.“

A hned druhý den tu bylo finále. Česká loď do něj unikátně už popáté v řadě na vrcholné akci vstupovala v nezměněné sestavě. A ani tentokrát se ze stupňů vítězů nenechala sesadit.

Dopředu brzy vyrazili favorizovaní Němci, kteří měli v lodi zlatý deblkajak Max Rendschmidt, Marcus Gross nebo singlřískou legendu Maxe Hoffa. O stříbro se ale bojovalo. Češi měli před finišem náskok, ale nakonec o 132 setin sekundy nedolali náporu Slováků, úřadujících světových šampionů.

„Bohužel Němci byli dneska o level jinde. Se Slováky to byl rovnaký výkon, rozhodly kousičky. Němci mají jediné štěstí, že už není Československo, jinak by to měli těžší,“ smál se Havel.

Porážka v boji o stříbro sice borce mrzela, zvlášť po dramatických událostech před závodem, ale v českém táboře jednoznačně vládla radost z medaile.

Nad velkým úspěchem však leží i velký stín. Mezinárodní federace ICF totiž se čtyřkajaky na kilometru od příští olympiády v Tokiu v programu nepočítá. V rámci změn hodlá místo kilometrové trati pro mužský čtyřkajak prosadit pětisetmetrovou trať.]

Fuksa. „V koutku duše samozřejmě každý sportovec na olympiádě chce medailu, když ví, že na to má. A já jsem na to určitě měl. Bohužel to nevyšlo. Beru to pozitivně. Jedu dál. Doufám, že to není poslední šance.“

Další příležitost měl Fuksa na dvoustovce, kde spolu s Brazílce Queirozem jako jediný ze specialistů na kilometr pronikl do světové špičky. V semifinálové rozjížděce ale doplatil na zmatky ohledně postupových kritérií do finále, a nakonec se do něho nedostal.

Fuksa dojel ve své semifinálové rozjížděce čtvrtý a po dokončení všech jízd byl ve výsledcích označen jako postupující do finále na základě toho, že měl druhý nejlepší čas ze závodníků, kteří v rozjížděkách nepostoupili přímo z prvního či druhého místa.

Podle klíče platného pro olympiádu však do finále postupovali dva závodníci s nejlepším časem ze třetích míst semifinálových rozjížděk. V upravených výsledcích tak Fuksovo jméno chybělo.

„Jakmile byly zveřejněny upravené výsledky, ve kterých Martin nefiguroval ve finále A, podali jsme protest,“ vysvětloval reprezentační šéftrenér Pavel Hottmar. „Jury se radila snad půl hodiny. Řekli nám, že kdyby se jednalo o mistrovství Evropy

Deblkánoe skončila sedmá

Deblkanoisté Jaroslav Radoň a Filip Dvořák si účast na olympiádě vybojovali až jarní dokvalifikací v Duisburgu, do Ria ale odjeli s velkými ambicemi. Ty se jim nepodařilo zcela naplnit i kvůli Dvořákově zdravotní indispozici. Po pátém místě na hrách v Londýně si tak z Brazílie z kilometrového závodu přivezli sedmé místo.

Nebojí se velkých snů, na olympiádě jim nevychází. Jaroslav Radoň s Filipem Dvořákem patří dlouhodobě do světové špičky. Před čtyřmi lety začali olympijskou sezonu vítězstvím na závodě Světového poháru v Duisburgu, na hrách v Londýně dojeli pátí. A také letos získali v Duisburgu olympijskou naději. Na jaře tam z dodatečné kvalifikace postoupili na olympiádu a při následném Světovém poháru vyjeli bronz. Kritickou situací zvládli a poslední týdny věnovali pilování olympijské formy.

Filip Dvořák si do Ria přivezl rozverný knír.

„Je v něm skrytá síla, proto jsme postoupili do finále,“ žertoval po semifinálovém boji.

Dobrá nálada po úvodním závodním dnu byla na místě. Český tým ho zvládl dobře takticky. V rozjížděce se Radoň s Dvořákem nikam nehali, protože očekávali, že jediné přímé postupové místo do finále si pro sebe zaberou favorizovaní Němci. Zároveň si závod pohlídali tak, že krátce na to v semifinále startovali v jízdě, z které měli velkou šanci na klidný postup.

„Ráno byla trochu nervozita, ale trenérský tým super spočítal, jak máme být v rozjížděce a my jsme to snad poprvé v životě

zvládli takticky,“ vyprávěl Jaroslav Radoň. „Věděli jsme, že s Němci to asi úplně nepůjde. Jeli jsme na třetí čtvrtý flek, který znamenal lehčí semifinále. To jsme si pohlídali. Semíčko bylo zadarmo.“

Češi skončili v semifinále druzí za Ukrajinci, ale stačilo jim porazit jen posádku Mosambiku, která na nejlepší výkonnostně nestačila.

Druhý den se konalo finále, v kterém Radoň s Dvořákem doufali prodat svůj trénink a naplnit velké naděje. V první polovině trati bojovali, ale v závěru odpadli. Nakonec dojeli sedmí, od medaile byli necelých tři a půl sekundy.

„Nepřidal jsem k tomu posádkovému výkonu ten díl práce, co se ode mě očekává a co jsem přidat měl,“ hodnotil sebekriticky Dvořák.

Radoň na partáka vinu neházel. „Z Filipovy strany to vůbec nebylo špatné. Na pětistovce jsme prý byli třetí, bylo to i uvolněné, ale pak jsme ztuhli,“ uvedl Radoň. „Jestli Filip ztuhne, tak já ztuhnu dvacet metrů za ním. Bojovali jsme, fakt jsme šli strop, snažil jsem se i v tom konci.“

Nové světlo do příběhu vnesly první dny po návratu české výpravy z olympiády, během nichž se Dvořák rozstona. A je možné, že Dvořákovy problémy začaly už v Brazílii.

„Zřejmě to v Riu hrálo roli,“ uvedl Radoň.]

nebo světa, dali by Martina na dráhu číslo devět, kde je pro tyto případy připravené startovní zařízení. Jenže nechtěli dopustit precedens. Úplně totéž se totiž stalo mezi kajakáři na pětistovce. Nechtěli další protest.“

Mezinárodní federace ICF zveřejnila několik dní před olympiádou neobvyklý postupový klíč, který potom nepoužila.

Nakonec ho ale dodržela, a Fuksa tak ve finále chybl.

„Samozřejmě mě to mrzí. Ale chtěl bych poděkovat týmu, že za mě tak bojoval,“ uvedl Fuksa.

Místo něj tedy do finále paradoxně postoupil Ukrajinec Jurij Čeban, který pak finále vyhrál a získal olympijský titul. Fuksa si správil náladu aspoň vítězstvím ve finále B.]

Dvě medaile do sbírky

Obří odhodlání, obří vypětí, krev z rozkousaných tváří a vyčerpání v cíli. Všechno to ale stálo za to. Kajakář Josef Dostál na olympiádě v Riu přidal ke svému bronzu ze čtyřkajaku z Londýna stříbro na singlu a další bronz z početnější lodi. Stal se teprve čtvrtým olympionikem samostatného Česka, který získal dvě medaile z jedné letní olympiády.

rozjížděnkou a semifinále na singlu během několika desítek minut.

Rozjížděnkou rozjel na posledním místě a až potom zabral. V semifinále do posledních metrů bojoval o poslední postupové místo. Po tvrdém dopoledni měl jen málo času na zotavenou, v úterý ráno už ho na singlovém kilometru čekalo finále. Odpočinek před závodem si naplánoval do bytu blízko u laguny Rodriga de Freitas, kde, stejně jako předtím čeští veslaři, mohl využít luxusu spánku blízko závodního jezera. Před závodem spal v posteli, jež před pár dny patřila veslaři Ondřeji Synkovi.

„Dojdu na oběd, osprchuju se, docela se na to těším, ale asi až na bytě, tady neteče teplá voda. Zkusím všechno dát za hlavu a zítra vypálit do nového dne,“ plánoval Dostál. „Možná se půjdu kousek projít na pláž, abych vyplavil laktát.“

Druhý den ráno si Dostál dojel pro stříbrnou olympijskou medaili v úchvatném finiši, v němž si do krve rozkousal tváře, a v cíli se pak zhroutil do své lodi, v níž se trval ještě dlouhé minuty po konci závodu.

„Seděl jsem si, říkal, že je to hezké. Koukal jsem na kruhy, na Krista a říkal si, že to mám za to... Kvůli tomu, že dělám čest rodině,“ líčil Dostál.

Pak ukázal na sochu Krista Spasitele na blížícím vrchu Corcovado a zakřičel: „Děkuju!“

Bylo to kvůli zvláštnímu snu, který se mu zdál před závodem.

„Mám hrozně rád muzikál Jesus Christ Superstar o posledních dnech Ježíše Krista. A zdál se mi sen, kdy ke mně přišel a říkal: Ty jsi teď vyvolený. Na olympiádě zazáříš.“

A... pak se to stalo...“ říkal Dostál. „A děkoval jsem taky proto, že když jsem byl naposledy na rybách, tak jsem si říkal, že když chytím přes čtyřicítku potočáka, tak budu mít medaili. No a chytil jsem ho...“

Šťastné chvíle v cíli si vybojoval v drsném střetu s vyrovnaným polem. Od začátku se jím statečně probíjel, v polovině byl třetí a v závěrečné dvěstěpadesátce zářil. Už se zdálo, že na jeho nástup nikdo ze soupeřů nebude mít. Pak se ale ve vedlejší dráze vyvezl Španěl Marcus Walz. Rodák z Oxfordu, syn anglického otce a německé matky, si nominaci zajistil až v jarní dokvalifikaci v Duisburgu. Ale v olympijském finále byl na zlatém místě.

„Španěl vypálil, pak mi sednul na vlnu, z které mi pak vypálil do finišu. Mám tušení, že kdyby tam nejel, vyhrál bych,“ řekl Dostál. V cíli jsem byl v takovém rozpoložení chvíli mrzutý, že mě porazil. Ale pak jsem si rychle uvědomil, že šlo o nejlepší závod, který jsem v životě jel.“

Byla to trochu směla. Dostálových sto dvanáct kilo v tu chvíli hrál proti němu. Skoro všechny soupeře svou energií pobil, ale Walz naopak jeho síly využil pro sebe.

Dostál se v cíli vydal ze všech sil. Dlouhé chvíli zůstal na vodě, pak si na molu vypláchl pusou plnou krve z rozkousaných tváří. A pak se, krajně vyčerpaný, ploužil ke stupňům vítězů. Stříbrná medaile na krku mu vrátila energii a sílu do soutěže čtyřkajaků.

Text: Martin Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková

Sport je krásný, ale dokáže být i nesmírně krutý. Jeho druhou tvář poznali v olympijském kanálu Olympic Whitewater Stadium v olympijském centru Deodoro debilkanoisté – pětadvacetiletý Jonáš Kašpar a čtyřadvacetiletý Marek Šindler v kategorii s oficiálním názvem C2. Ve finále jeli na zlato, ale v závěrečné části, převrhli loď a zbyly jim jen oči pro pláč...

Deblíři v kanále utopili zlato

Kvalifikační rozjížděky

Na dvanáct posádek čekalo čtyřadvacet branek, z toho osmnáct „povodných“, tedy po proudu, a šest „protivodných“, do nichž slalomáři najíždějí proti proudu. V první rozjížděnce si Češi „štouhli“ už na čtvrté brance, což znamenalo dva trestné body – dvě sekundy. Drobné chyby se dopustili i v dolní části, ale bez štouchu. Výsledný čas 106,32 sekund je po první rozjížděnce poslal na šestou pozici. „Byli jsme nervózní a z toho pramenily chyby,“ přiznal Jonáš Kašpar.

Start do druhé rozjížděky byl famózní. Oba dukláci, původem z Opavy, jako by měli v hlavě dvě olympijské medaile svého kouče Ondřeje Štěpánka. Když on získal stříbro a bronz, tak oni chtějí zlato. A zkusí si to hned. Když zvládli základnou čtrnáctou protivodnou branku, jeli suverénně na nejlepší čas a nechali za sebou i výborné slovenské bratrance Škantárově. Jenže

pak přišel jeden štouch a v závěrečné části další. Nebýt těch čtyř trestných sekund, šli do semifinále s nejlepším časem, takhle je 103,43 sekundy zařadily na čtvrté místo. „Je to škoda, ale na druhou stranu jsme si dokázali, že dokážeme být hodně rychlí,“ konstatoval Marek Šindler.

Marná touha

Dva dny čekání na den D a v nich přemýšlení a ladění. Když vyrazili na trať, vedli Němci Anton s Benzienem. Jenže po deseti brankách už je trumfovali Češi o 0,17 sekundy. Ve druhé polovině měli lehčí problém na 17. brance, ale nakonec to štouch nebyl, snad o milimetry, jak ukázalo video. Jenže v posledních čtyřech brankách se dvakrát dotkli a čas 108,09 s je odsunul na druhé místo za Němce. Výchozí pozice pro finále ale byla perfektní.

Kašpar se Šindlerem šli na start jako předposlední dvojice. V té chvíli vedli

bratrance Škantárové fantastickým časem 101,58 sekund. Dukláci odstartovali výborně. Branky zvládali skvěle a na prvním mezičase ztraceli jen 0,07 sekundy. Ve druhé části trati jako by letěli. Bravurně projížděli protivodné branky, hráli si s vodními válci, jako by si divoký brazilský proud ohočili. Cíl už byl na dohled, zbývaly tři branky a Češi vedli o více než sekundu. Poslední protivoda. Kašpar se Šindlerem ji nenajeli dobře. Ve snaze se do branky vejít loď převrhli... Konec nadějí. Udělali štouch a ve 23. brance druhý. Do cíle dojeli, ale se ztrátou 6,77 sekundy. Bylo z toho osmé místo a obrovské rozčarování, vždyť nebýt chyb, byli by zlatí. Jenže vodní slalom není o kdyby... Slovenští deblíři zlato udrželi.

I když byli zmáčení, slzy na tvářích byly zřetelné. „Hrozná zklamání... Vždyť jsme tam možná utopili zlatou medaili,“ hledal těžce slova háček Jonáš Kašpar. „Byla to moje chyba. Nezavěsili jsme tu poslední protivodu natěšno. Já se o to fakt snažil, protože jsem viděl vodu, že mi k tomu napovídá, ale neudržel jsem loď u vnitřní tyče. Mára se musel uhnout a mě na chvíli zapadlo pádlo do probubláné vody a náklon byl příliš velký, a pak se to stalo,“ kroutil nevěřičně hlavou Kašpar a v očích měl touhu ten okamžik vrátit. Marně.

„Nikdy jsem takové zklamání nezažil. Nemám sílu ani nadávat. Víme, že jsme si to zkazili sami a sami se s tím teď musíme vypořádat, ale to bude strašně těžký,“ dodal zadák Šindler.

Text: Karel Felt (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Zlatý bronz

Barbora Špotáková potvrdila, že je stále královnou české atletiky. Po zlatých olympijských hrách v Pekingu i Londýně opět našla cestu na stupně vítězů a v souboji se světovou oštěpařskou elitou skončila na výborném třetím místě. Je to obdivuhodné především proto, že po letošní zlomenině nohy dlouho nebylo jisté, zda se olympiády v Riu bude moci vůbec zúčastnit. Dokázala se však nejen vyléčit, ale také po všech stránkách výborně připravit. Lze říci, že její bronz má výraznou příchuť zlata.

Špotákové

V kvalifikaci už první hod 62,50 metru jí dával téměř jistou účast ve finále, které si pojistila druhým pokusem 64,65. „Nejvíce mě překvapila Polka Andrejczykova skvělým výkonem 67,11 m. Jsem ale spokojena, že i mně se podařilo poslat oštěp trochu dál za předepsaný limit. Na pružném a rychlém povrchu jsem ani jednou netrénovala, takže jsem si ho aspoň dvěma hody vyzkoušela,“ usmívala se Bára.

Po úspěšně zvládnuté kvalifikaci dlouhé hodiny před závodem cítila velké napětí a nezbavila se ho ani při cestě na stadion. První pokus nebyl vydařený, výkon 60,16 ji samozřejmě nepotěšil. „Byla jsem příliš nervózní,“ přiznala. Druhým hodem poslala oštěp do vzdálenosti 63,73, což kvitovala jako slibné zlepšení. „V tu chvíli jsem věřila, že se mezi elitní osmičku protlačím,“ prozradila.

Při třetím nevalném pokusu přešlápala a po čtvrté sérii její předchozí zlepšená nálada zmizela. Oštěp totiž skončil na metě 61,25 a Bára klesla až na sedmou příčku. „Dva mizerné hody mě přinutily k rozhodnutí, že už musím zabrat a vydat ze sebe maximum. Je zajímavé, že v těchto chvílích

mě povzbuzovala i Němka Obergföllová, ačkoliv na předchozím mistrovství světa v Berlíně panovalo mezi námi dost velké napětí. Stala se však také matkou a to člověka změní. Vzala jsem do ruky šest let starý oštěp, který se už nevytrábí, a on se zabodl na 64 metrech a 80 centimetrech,“ s nadšením se vracela k tomuto bronzovému hodu.

Věděla, že soupeřkám už docházejí síly a začínalo pršet. „Sáhla jsem si až na dno svých možností a posunula se na třetí příčku. Zbývaly sice ještě šesté pokusy, v nichž se však už nic podstatného nestalo, a tak jsem se mohla radovat. Bylo to obrovské drama se šťastným koncem,“ libovala si Bára. V obrovské vyrovnanosti jí 13 centimetrů dělilo od stříbra, ale pouhé dva centimetry od čtvrté příčky a pouhých 76 centimetrů od sedmého místa.

„Byly to nádherné okamžiky, když jsem poblíž tribuny stála s českou vlajkou a diváci mě zasypávali potleskem. Tohoto nesku-tečného pocitu se nelze nabažít, je nezapomenutelný,“ říká šťastná Špotáková, která tři olympiády po sobě vybojovala medaili.

„Když uvážíme, že celá její příprava na olympijské hry musela být úplně jiná, než na jakou je zvyklá, tak je nádherné, že jako jediná z celé české atletické výpravy je ozdobena velice cennou medailí,“ nešetřila chválou na její adresu legendární Jarmila Kratochvílová.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Bramborové pozice

V Riu tvořili čeští atleti pětadvacetičlennou nejpočetnější skupinu a z Dukly jich reprezentovalo třináct. Jediná Špotáková z celé české atletické výpravy je ozdobena cennou medailí. Na bramborové, první nemedailové pozici ale skončili světová šampionka v běhu na 400 metrů překážek Zuzana Hejnová a skokan o tyči Jan Kudlička.

Zuzana Hejnová

Jan Kudlička

Michal Balner

Překážkařka Zuzana Hejnová byla jednou z medailových kandidátek české výpravy. Věřila, že i přes určité zdravotní problémy bude na vrcholnou akci letošního roku dobře připravena a schopna bojovat o některý z cenných kovů. V rozběhu a především vítězstvím v semifinále naznačila, že může myslet i na zlato. Ve finále ji však až těsně před cílem stupně vítězů o dvě desetiny vteřiny unikly, skončila za Muhammadovou, Petersenovou a Spencerovou na nepopulárním čtvrtém místě.

„Samozřejmě že zklamání ve mně je, na medaili jsem si opravdu věřila. I v průběhu závodu jsem si říkala, že na bronz určitě dosáhnu. Nepomohl mi ani dobrý čas, vždyť 53,92 je moje letošní maximum. Vzhledem k tomu, že jsem letos vůbec nezavádila, tak jsem s ním spokojena. Čtvrté místo není příjemné, ale víc jsem udělat nemohla,“ říká po závodu Zuzana Hejnová.

Kudlička si skočil pro potlesk

Skvělé čtvrté místo tyčkaře Jana Kudličky patří mezi největší úspěchy celé české atletické výpravy. Už před olympijskými hrami ho zdobila vzácně vyrovaná výborná forma, s kterou se představil i v Riu. Bylo výborné, že jsme jako jediná země měli ve finále skoku o tyči dva své zástupce.

V kvalifikaci zdolal 570 centimetrů, ale v jednu chvíli nad ním visel Damoklův meč. Latku na 560 centimetrech totiž dvakrát shodil. „Byl jsem však přesvědčený, že při bezvětří a příjemné teplotě se mi třetí pokus povede. Výšku o deset centimetrů vyšší pak při obrovské vyrovnanosti zvládlo

celkem devět tyčkařů, ale bylo mi jasné, že finále bude úplně jiná soutěž. Nepříjemně zdoluhavá byla celá kvalifikace kvůli nefungujícím elektrickým stojanům, na které museli rozhodci pokládat latku ručně. Naopak velice příjemný byl postup do finále i Michala Balnera, takže Češi jako jediní měli v boji o medaile dva své reprezentanty,“ zdůraznil český rekordman.

Ve finálové bitvě předvedl tři pěkné skoky, všechny na první pokus a nepovedlo se mu jen přejít přes latku na 585 centimetrech, čímž by o dva centimetry vylepšil svůj český rekord. Dvakrát potom nepřekonal ani 593 centimetrů a skončil těsně pod stupni vítězů ve stejné rovině s Polákem Lisekem. „Medaile by samozřejmě byla skvělá, nebylo k ní daleko, ale těší mě, že jsem žádnou ostudu neudělal,“ dodal Kudlička.

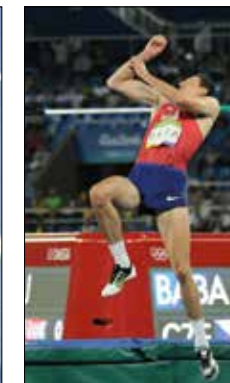
Jan Kudlička byl na své třetí olympiádě. V Pekingu skončil desátý, v Londýně osmý a teď v Riu čtvrtý. Pokaždé se tedy probjoval do finále, ale teprve letos měl ke stupňům vítězů velice blízko.

Jakub Holuša

Pavel Maslák

Jaroslav Bába

Balner nezklamal

V kvalifikaci se dařilo i Michalu Balnerovi. Zvládl 530, 545 i 560 na první pokus a neuspěl až na 570. Mrzet ho to však nemuselo, protože skoky bez oprav ho zařadily na dělené desáté místo a posunuly do finále. V něm mu pak 550 centimetrů stačilo s dalšími dvěma tyčkaři na dělené sedmé místo. V žádném případě nezklamal, pozice v elitní desítce má svoji hodnotu.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

K medaili měli oštěpaři daleko

Oštěp mužů byla jediná atletická disciplína, v níž měla Česká republika hned tři své zástupce. Vítězslav Veselý, Jakub Vadlejch a Petr Frydrych, svěřenci trenéra Jana Železného, se do Ria vydali s vizí, že za příznivých okolností by aspoň jeden z nich mohl dosáhnout na medaili. Tato představa začala mít po kvalifikaci dokonce reálnou podobu, protože všichni tři si zajistili postup do finále. V něm už se jim však moc nedařilo a po nevýrazných výkonech z konečného účtu na sedmém, osmém a posledním dvanáctém místě spokojeni nebyli.

Velice slibný začátek

Nejzřetlivějším oštěpařským želízem byl Veselý, který v Londýně skončil čtvrtý a po diskvalifikaci jednoho ukrajinského dopingového hříšníka obdržel dodatečně bronzovou medaili. V kvalifikaci se ani nemusel příliš namáhat, hod dlouhý 82,85 metru mu k postupu bohatě stačil. Vadlejch skončil v Londýně až pětadvacátý, ale dařilo se i jemu – 83,28 m. „Letos mně oštěp létal dost daleko, hodem přes 87 metrů jsem si dokonce vytvořil osobní rekord. Byla to psychická injekce i pro Rio. Jsem moc spokojen,“ netajil své pocity. A do třetice na sebe upozornil také Frydrych, který ze tří českých oštěpařů se dokonce mohl pochlubit nejlepším výkonem – 83,60!

Spokojenost střídalo zklamání

Skokan do výšky Jaroslav Bába se sice z kvalifikace proboroval do finále, ale v něm se mu vůbec nedařilo a skončil až čtrnáctý, tedy předposlední.

Pavel Maslák patří mezi nejlepší české atlety. V běhu na 400 metrů je ozdoben primáty z halových šampionátů světa a Evropy a od června je úřadujícím vicemistrem Evropy pod otevřeným nebem. V Riu však na obrovskou konkurenci, především z afrických zemí, nestačil. Z rozběhu sice ještě postoupil do semifinále, ale v něm už na špičkové čtvrtkaře neměl a celkově skončil šestnáctý. Musel se smířit s tím, že čtvrtkařský svět mu utekl. Důkazem toho je úžasný světový rekord Jihoafričana van Niekerka 43,03 – a navíc z osmé dráhy.

Mílaře Jakuba Holušu diskvalifikace na červnovém mistrovství Evropy rozladila, ale v Riu si chtěl toto zklamání vyhradit pěkným výkonem. A kdyby všechno vyšlo, třeba i medailovým umístěním. Když pak rozběh zvládl nejrychleji ze všech, tak se jeho ambice ještě zvýšily. Jenže v semifinále se v ostrém souboji loktů neprosadil a doběhl až devátý v čase 3:40,83. Finále a boj o některý z cenných kovů zůstaly jen nesplněným snem.

Marné čekání na dlouhý hod

Ve finále se největší šance dávaly zkušenému Veselému. Během sezony ho brzdily zdravotní problémy, ale na mistrovství Evropy dosáhl na stříbrnou medaili. V Riu však od piedestalu zůstal daleko. „Až do posledního pokusu jsem si říkal, že bronz není tak daleko, stačilo 85 metrů. Čekání na dlouhý hod však bylo marné. Škoda druhého pokusu, který se mi jevil jako poměrně vydařený, ale bohužel letěl špičkou dolů,“ vracel se ke svému nejdělsímu hodu 82,51. „Pořád jsem se letos hledal a doufal, že na olympiádě bude převládat spokojenost,“ přiznal s příchutí zklamání nejlepší český oštěpař.

Ani pro Vadlejcha to nebyl den D, o kterém se zmínil po kvalifikaci. „Byl to takový protřepný závod, z kterého mám smíšené pocity. Nevyšla mi technika, která je u mě pro daleký hod

Vítězslav Veselý

Jakub Vadlejch

Petr Frydrych

nejdůležitější. Osmé místo však беру jako posun a, když k tomu připočítám několik letošních úspěšných startů, tak si myslím, že jdu po správné cestě,“ ulevil si pětadvacetiletý oštěpař. Štěstí se pak neusmálo ani na Frydrycha, který jen stručně přiznal: „Ideální nebyla technika ani rychlost v rozběhu. Oštěp jsem házel daleko od čáry.“

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Skončili v kvalifikaci

Zbývající tři atleti Dukly uvízli v hustém sítu kvalifikace, nesplnili postupový limit. Koulář Tomáš Staněk měl téměř celé jaro zdravotní komplikace, v Riu si věřil, chtěl bojovat o postup do finále, ale zůstalo jen u přání. Nejdělsí hod 19,76 m mu stačil pouze na 20. místo. K účasti v elitní osmičce mu chybělo 64 centimetrů.

Kladivář Lukáš Melich na základě svého loňského výkonu 76,21 obdržel od IAAF dodatečnou pozvánku, ale ani on se nedokázal protlačit mezi světovou elitu. Po nejlepším hodu 73,14 skončil celkově patnáctý.

Kateřina Šafránková v hodu kladivem pak zůstala o více než čtyři metry za svým letošním maximem. V první kvalifikační skupině obsadila výkonem 68,33 deváté místo a už po úvodní sérii pokusů ve skupině B měla jistotu vyřazení. V konečném účtu jí patřila sedmnáctá příčka.

Vytěžil z minima MAXIMUM

David Svoboda, jeden ze čtyř obhájců zlata z Londýna, se s vystoupením v Riu de Janeiro popasoval se vztyčenou hlavou. Nezáskal sice jako oštěpařka Barbora Špotáková nebo biker Jaroslav Kulhavý medaili, ale deváté místo a zisk 1 452 bodů je vzhledem k jeho zdravotním potížím v meziolympijském období malým zázrakem.

David Svoboda

„Jsem strašně rád, jak to dopadlo. Myslím, že jsem z minima vytěžil maximum. Vzhledem k tomu, jak málo jsem měl kvůli nejrůznějším zdravotním omezením natrénováno, je pro mě deváté místo krásné,“ prohlásil těsně po závodě v moderním pětiboji.

V představeném šermu se mu dařilo. Na planši vybojoval 21 výher, utrpěl 14 porážek a skončil sedmý. V plavání se sice zařadil do pomalejší poloviny výsledkové listiny, ale na čelo příliš neztratil. Ve druhé rozplavbě dosáhl čas 2:05,59, o méně než sekundu zaostal za výkonem, jakého dosáhl před čtyřmi lety v Londýně a klesl na deváté místo. Po druhé části šermu, v níž podle očekávání nenastaly velké změny, přišel parkur na deštěm zkropeném kolbišti.

Potřeboval zajet čistě, ale s třináctiletou klisnou Ariadne shodil dvě překážky, takže odečetl 14 sekund. O další čtyři body navíc přišel kvůli překročenému časovému limitu. Na závěrečnou 3 200 metrů dlouhou trať se čtyřmi střeleckými zastávkami vybíhal David Svoboda na třinácté příčce a se ztrátou 20 sekund na bronz. I když manko sice lehce stahoval, bolavá noha jeho běh limitovala. I proto měl k boji o stupně vítězů daleko.

Nakonec skončil celkově devátý se ztrátou 16 sekund na třetí pozici.

Parkur s dvěma pády z koně

Do světové špičky dorostl Jan Kuf v meziolympijském období a odcestoval do Brazílie jako jeden z favoritů. Začátkem července totiž získal v Sofii jednak individuální titul mistra Evropy, ale s Natálií Dianovou i zlato ve smíšeném závodě. Jak se ovšem ukázalo, papírové předpoklady na olympijských hrách neplatily.

Premiéra pod pěti kruhy byla na vítězi ankety o nejlepšího českého moderního pětibojaře z let 2014 a 2015 trochu znát. Od úvodu na nejlepší poněkud ztrácel. V šermu kordem zaznamenal 19 vítězství

Jan Kuf a David Svoboda

Barbora Kodedová

a 16 proher. Na kraulařské dvoustovce zaplavoval čas 2:05,84, a přestože v bazénu patřil mezi pomalejší polovinu z 36 pětibojařů, jeho ztráta na čelo příliš nenarostla. Pak byla na programu novinka – bonusový šerm – po níž dále okupoval 19. místo.

Na řadu přišel klíčový parkur, který poznamenal děšť. Na kluzkém povrchu byla vidět nervozita koní i jezdců. Nejhorší však dopadl český pětibojař, kterému připadla jedenáctiletá klisna Rima TW. Zpočátku s citlivým koněm neměl problémy, jenže jen do deváté překážky. Na kamenné zdi přepadl, musel znovu nasednout, ale stejný problém se opakoval při jednom ze závěrečných skoků. Závodník Dukly Praha nakonec parkur nedokončil a vyšel v něm bodově naprázdno. Celkově byl v pětiboji hodnocený na posledním 36. místě.

„Byly to asi hlavně moje chyby. Až do kamenné zdi byl parkur moc hezký a plynulý. Jednou jsem ale klisnu podcenil a hned mě vypekla. A podruhé taky,“ vykládal smířlivě. Přes pokažený parkur se snažil brát své olympijské vystoupení

s nadhledem. Ze dvou pádů vyvážl bez zranění, a proto nastoupil i do závěrečného běhu kombinovaného se střelbou, v němž doběhl poslední. „Přeci jen to byla olympiáda, a ta se dokončuje,“ dodal.

Přání, aby dostala hodného koně, se nesplnilo

I když šestadvacáté místo nevypadá na první pohled nijak slavně, byla s ním moderní pětibojařka Barbora Kodedová spokojená. Za úspěch totiž považovala už to, že se na olympijské hry proborovala. Snažila se při svém prvním a zřejmě i posledním vystoupení pod pěti kruhy dobře zázavodit, a to se jí dozajista podařilo.

Šestadvacetiletá členka pražské Dukly začala olympijskou premiéru nad očekávání. V první části šermu měla 20 výher a proher a byla desátá. Po dni volna pokračoval moderní pětiboj žen plaveckou částí. V horkém počasí měla při rozplavání problémy s tempovou frekvencí. „Ani mě nenapadlo, že jsem si udělala osobní rekord,“ pochlubila se časem 2:24,70 na 200 metrů volný způsob.

Nicméně v olympijské konkurenci to stačilo jen na 34. místo z 36 pětibojařek. „Uvidí se, jak mi vyjde parkur. Doufám, že budu mít hodného koně,“ přála si. Ještě předtím ale proběhlo bonusové pokračování šermu. „Je to spíš taková show. Sice se započítává do výsledků, ale kvůli minimálním ziskům nemá valný význam.“

V jezdecké části se Bára Kodedová potýkala s klisnou Legendě. Ta jí dvakrát odmítla poslušnost, kvůli čemuž nesplnila předepsaný časový limit a v celkovém pořadí klesla na 26. místo a na něm zůstala i po závěrečné kombinované disciplíně.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Pro golf byly hry v Riu ještě významnější událostí než pro převážnou většinu ostatních sportovních odvětví. Golfisté totiž dostali příležitost představit se při bojích pod pěti kruhy po dlouhých 112 letech a ženy golfistky dokonce po 116 letech. A v osobě jednadvacetileté Kláry Spilkové, golfové profesionálky hrající Ladies European Tour a členky Armádního sportovního oddílu Dukla různé, byla u této památné události také Česká republika.

V PREMIÉŘE tři rány nad par

Olympijské golfové hřiště bylo nově vybudováno v přírodní rezervaci Marapendi v oblasti Barra da Tijuca a po skončení her bude otevřeno pro veřejnost, aby sloužilo propagaci a rozšiřování golfu v Brazílii. Jako první se na olympijských jamkách představili ve dnech 11.–14. srpna muži. Angličan Justin Rose vybojoval s náskokem dvou ran první golfové olympijské zlato pro kolébku tohoto sportu, Velkou Británii. Stříbro bral Henrik Stenson (Švédsko) a bronz připadl Mattu Kucharovi (USA).

Klání golfistek přišlo na řadu další týden mezi 17. a 20. srpnem. Ženský turnaj byl obsazen velmi kvalitně, neboť na rozdíl od mužů odřekla účast na olympiádě pouze jediná hráčka z širší světové špičky. Spilková tak měla možnost porovnat své umění s nejlepšími golfistkami současnosti a turnaj zahájila parádním způsobem, když hned na první jamce (par 5 = předepsaný počet ran k dohrání jamky) zahrála birdie (jedna rána pod par). Nadějný stav však vydržel pouze do dvanácté jamky, kdy se vyrovnané skóre even par začalo po sérii tří bogey (1 rána nad par) – par – double bogey (2 nad par) – bogey nepříjemně navyšovat. Kolo dohrála Klára se 77 ranami (6 nad par) a z děleného 51. místa ztrácela 9 ran na první desítku. Přestože svůj boj nevzdávala a ve zbývajících třech kolech přinesla vždy lepší výsledky (73, 71 a 74),

výrazného posunu ve výsledkové listině už nedosáhla.

Svoji první olympijskou soutěž golfistek tak zakončila výkonem tři rány nad par, v součtu čtyř kol překročila normu brazilského hřiště o 11 úderů.

Klára Spilková se na hry kvalifikovala ze 46. místa redukováného pořadí žebříčku Mezinárodní golfové federace (IGF) a svým olympijským umístěním na dělené 48. příčce se skóre 11 nad par tuto pozici v podstatě potvrdila. Ambice však byly vyšší, a tak

nezbývá než doufat, že si Klára získané zkušenosti přenesla dál a využije je někdy v blízké budoucnosti. Celý turnaj ovládla s náskokem pěti úderů bývalá světová jednička Inbee Park z Jižní Koreje (16 pod par) před současnou první hráčkou světa Lydií Ko z Nového Zélandu. O další ránu zpět zůstala bronzová Shanshan Feng z Číny.

Text: Jan Kinkor
Foto: archiv Kláry Spilkové
a Ivana Roháčková

Na velodromu bez sprinterské formy

Do Ria de Janeiro odjížděl s nadějami, domů se vracel s rozpaky. Jediný zástupce české dráhové cyklistiky Pavel Kelemen startoval na olympiádě v pozici loňského mistra Evropy v keirinu, ale na brazilské vystoupení nebude vzpomínat s jiskrou v oku. Na olympijském velodromu v Riu totiž skončil ve sprintu sedmnáctý a v keirinu na něj zbyla 21. pozice.

Spolu s Pavlem byl na olympiádě i další sprinter Dukly Brno Adam Ptáčník, který mu dělal na obě disciplíny náhradníka. Do soutěží však nezasáhl.

Kelemen šel na start olympijského sprintu s cílem vylepšit desáté místo z Londýna. Časem 9,969 na letmých dvě stě metrů skončil v kvalifikaci královské dráhové disciplíny čtrnáctý a postoupil mezi osmnáctku nejlepších do vyřazovacích bojů. Jeho soupeřem byl hvězdný Francouz Grégory Bauge, ale úvodní souboj skončil těsně. Čech prohrál jen o pět setin, jenže zázrak se v odvetě nestal.

„Dělal jsem maximum, abych zajel dvoustovku pod deset vteřin. V Londýně bych byl s časem z kvalifikace třetí čtvrtý, ale po čtyřech letech je všechno jinak,“

kroutil hlavou pětadvacetiletý Kelemen. „Už jsem Baugeho párkrát porazil. Věřil jsem si na něj i teď a zkusil to na něj. Nechybělo moc, ale nevyšlo to.“

V opravě jždě se rodák z Domažlic utkal s Australanem Patrickem Constablem a Polákem Damianem Zielinským, jenže v posledním kole mu už scházela síla. Dojel poslední, takže sen o proniknutí do elitní desítky se rozplynul jako pára nad hrncem.

Do finále sprintu postoupili Britové Jason Kenny a Callum Skinner a prvně jmenovaný favorit obhájil zlato z Londýna. „Angličané zase posunuli disciplínu do kosmu,“ krčil rameny český závodník, který skončil celkově sedmnáctý, ale ještě mohl upírat zraky ke keirinu. „Je víc o taktice, štěstí a smůle. S časem, jehož jsem

dosáhl v kvalifikaci sprintu, něco uhrát jde. Tak uvidíme.“

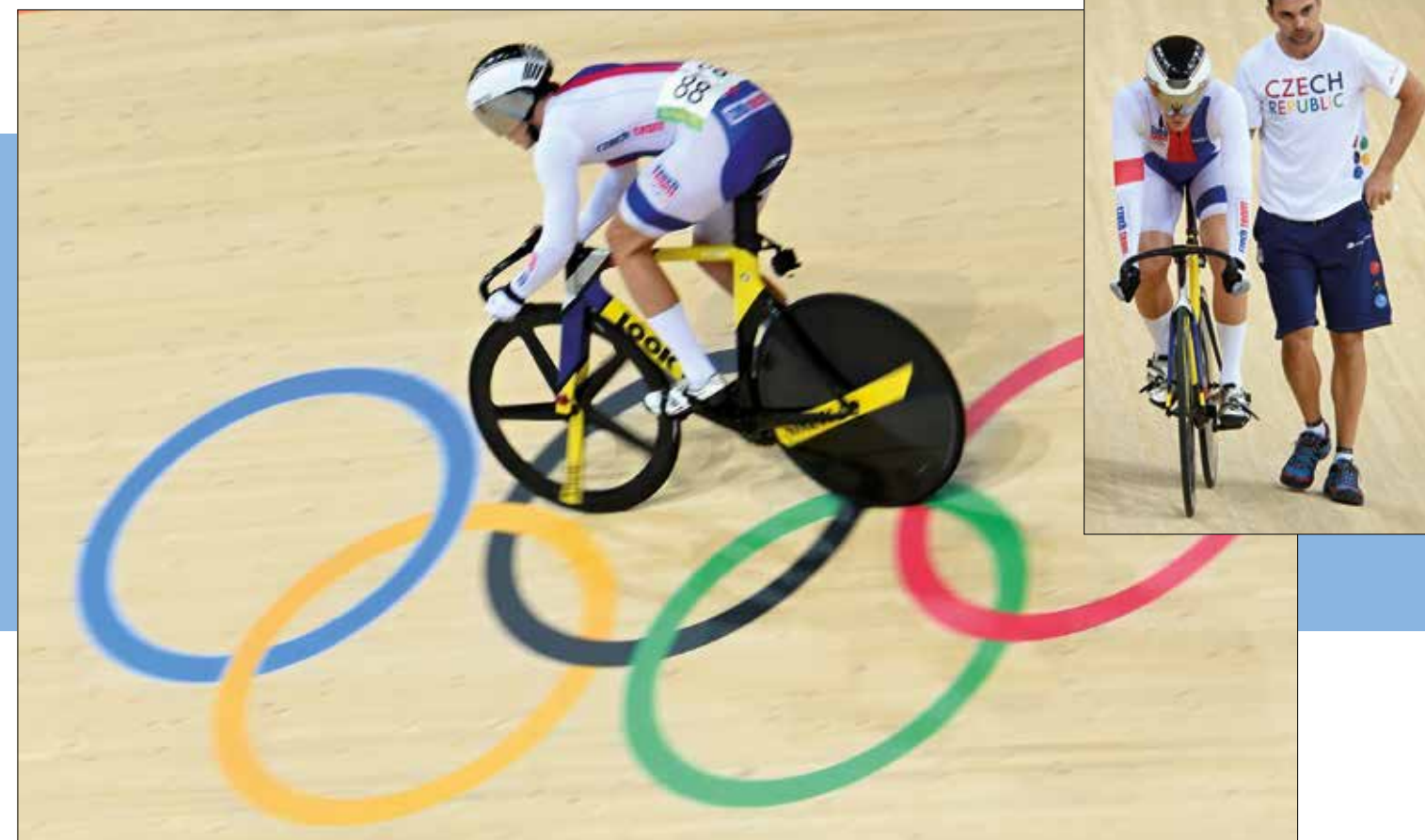
Jestliže ve sprintu Pavel Kelemen zůstal za svými možnostmi, ve své parádní disciplíně keirinu musel skousnout ještě víc hořké sousto. Úřadující evropský šampion totiž obsadil v každém vystoupení – v rozjíždě i opravě – poslední příčky. V těžké jždě o dvě postupová místa jel na úplném konci. Po odstoupení dery v polovině šestého z osmi okruhů sice bojoval o lepší pozici, jenže dopředu se nedokázal prokousat.

Na vysněné finále se mohl dívat z tribuny a ve výsledkové listině mu patřila dělená 21. příčka.

„V keirinu jsem chtěl něco předvést, ale když nejsou nohy, tak to prostě nejde. Přípravě jsem věnoval všechno, co to šlo, ale bohužel se nám nepodařilo formu úplně přesně načasovat,“ zalitoval.

Druhé zlato vybojoval pro dráhovou velmoc Jason Kenny. Díky triumfu v týmovém sprintu vybojoval i třetí nejčestnější kov a stal se skutečným králem dráhových disciplín na olympijském velodromu.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Rio jako dějů vu

Byl poslední den olympiády v Riu a pro české barvy zároveň poslední šance, jak rozšířit medailovou sbírku. Vzpomínky na předchozí hry v Londýně byly pro fanoušky závodu cross country horských kol pořád čerstvé, jelikož si tam Jaroslav Kulhavý slavně dojel pro zlatou medaili. A mnoho nechybělo a situace se téměř do puntíku opakovala.

Olympijský rok ovšem nezačal pro českou bikovou jedničku vůbec dobře. V březnu si při závodech na Kypru zlomil ruku a musel na operaci. „Ztratil jsem dva měsíce přípravy a musel ji celou převrátit. Doufám, že to všechno klaplo. Že mi nic nebude chybět,“ vyprávěl Jaroslav Kulhavý.

Před odletem do Ria nastoupil nejlepší český cyklista na start čtyřetapového závodu Vysočina. Stejný model přípravy zvolil zkraje srpna i před čtyřmi lety, tak že s trenérem Viktorom Zapletalem vsadili na osvědčenou kartu. „Tento model se nám před Londýnem osvědčil. Výhoda silničního

závodu spočívá v možnosti kvalitní rychlostní přípravy,“ prohlásil kouč.

Kulhavý jel Vysočinu z plného tréninku a ve čtyřetapovém klání potvrdil pohodu. Jednu etapu vyhrál a ve dvou byl druhý. Celkově skončil sedmý a vybojoval vítězství v bodovací soutěži.

Do Brazílie odcestoval s předstihem, aby tam mohl ještě trénovat.

V Riu působil rodák z Ústí nad Orlicí klidně a sebestě. Pozice favorita a blížící se obhajoba zlata z Londýna ho očividně nestresovala. „Na rozdíl od Nina (Schurtera) jsem už olympiádu vyhrál. On bude v jiných nervech, ale já mám taky obrovskou motivaci získat další medaili. Udělám všechno, aby se to podařilo. Jsem v klidu, protože mi nohy jedou,“ uvedl Kulhavý, který v Londýně připravil Schurtera o zlato manévrem v poslední zatáčce.

Na startu olympijského závodu stál i Ondřej Cink. Mistr světa z roku 2012 v kategorii do 23 let získal loni na seniorském MS bronz, na který letos navázal třetí příčkou z evropského šampionátu a při domácím mistrovství světa byl čtvrtý. Dále byla v akci česká

Ondřej Cink

„trojka“ Jan Škarnitzl a nečekaně i úřadující mistr světa na silnici Peter Sagan.

Slovenskému šoumenovi totiž nevyhovoval profil silničního závodu, a proto se vrátil ke svým začátkům v terénu. Průběh závodu na mokré trati nasvědčoval, že půjde o reprízu souboje obou hlavních rivalů

z Londýna. Favorité se brzy usadili v čele a vzdalovali se ostatním. Jenže na závěrečný finiš tentokrát nedošlo. Schurter rozhodl nástupem v předposledním ze sedmi okruhů. Bylo to v místě kousek za depem, kde bylo rozježděné bahýnko. Na takový blátivý povrch neměl Kulhavý konkurenceschopné gumy a na únik nedokázal zareagovat.

Těžko říct, jestli na únik Švýcara měla vliv drobná kolize, kterou měl Kulhavý dva dny před závodem, kdy na kole narazil do dveří auta, které se před ním z ničeho nic otevřely, a odnesl to modřinou na kolena a prstech, nebo žaludeční potíže, jež se ozvaly v nejnevhodnější chvíli. „Jakmile jsem zrychlil, myslel jsem si, že vyházu všechno jídlo, takže jsem musel jet své tempo. S Ninem to nešlo,“ přiznal Čech, jemuž soupeř během chvíle nadělal půlminutu.

Jan Škarnitzl

Obhájce zlata z Londýna se proto soustředil na udržení stříbrné pozice. „Schurter jel na vítězství a já na medaili,“ přiznal. „Rio mi přišlo takový dějů vu z Londýna a teď i z Nového Města,“ porovnal největší úspěchy. Kromě nepříliš vydařeného startu, kdy Viktoru Zapletalovi trochu zatrnulo,

měl pro něj jenom slova chvály. „Obdivuji každého, kdo získá na olympiádě nějakou medaili. Když to ale někdo dokáže zopakovat, tak je to mnohem cennější, jelikož se už nejedná jen o nastavení závodnickova těla, ale i jeho hlavy. A to bývá obvykle mnohem těžší,“ vysekl mu poklonu Zapletal.

Dalším dvěma českým závodníkům se příliš nedařilo. Očekávání Ondřeje Cinka i Jana Škarnitzla byla jinde než 14., respektive 22. místo. Peter Sagan dokončil olympijský závod pátatřicátý se ztrátou jednoho okruhu.

Stříbrem Jaroslav Kulhavý vybojoval pro českou výpravu v Riu de Janeiro v posledním soutěžním den jubilejní desátou medaili. „Radost je obrovská. Panuje spokojenost a myslím, že si to ještě uvědomím s odstupem času,“ vykládal Kulhavý, který byl už na své čtvrté olympiádě. „Za dané

První gratulanti

situace jsem jel strop. Líp jsem se připravil nemohl. Jsem maximalista, chci vyhrávat, ale ještě budu mít šanci,“ prohlásil Kulhavý směrem ke hrám v Tokiu za čtyři roky.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Páté místo jako olympijská rozlučka?

Patří mezi „obojživelníky“, kteří startovali na letních i zimních olympijských hrách. Bývalá běžkyně na lyžích Kateřina Nash se dokázala úspěšně přeorientovat na terénní cyklistiku. Nejdřív obě disciplíny kombinovala a pak dostala přednost horská kola (a v zimě cyklokros). A svědkem toho, že se umí prosadit mezi nejlepšími, bylo Rio de Janeiro. V 38 letech bojovala v cross country o medaili a dojela pátá. To se před ní na olympiádě v horských kolech žádné Češce nepovedlo.

„Byl to nejhezčí závod, jaký jsem kdy jela,“ pronesla v cíli Kateřina Nash, která už před dvaceti lety – tehdy ještě pod dívčím jménem Hanušová – absolvovala v Atlantě na horských kolech olympijskou premiéru. Dojela devatenáctá a pak dvakrát závodila na zimních hrách (Nagano 1998, Salt Lake City 2002). S lyžařskou štafetou byla v prvním případě šestá a individuálně obsadila nejlip 20. místo na 15 km volně při druhém zimním startu. K bikům se pod pěti kruhy vrátila v roce 2012 v Londýně a bylo z toho čtrnácté místo. Do Ria původně ani nechtěla, ale když už se rozhodla, bylo brazilským cílem poslední umístění vylepšit.

„Olympiáda je velká akce, ale už jsem jich pár zažila a hodně toho na nich odzvodila. Je dobré být na olympiádě a vědět, že mám za sebou spoustu startů. Mám

hodně zkušeností, to mi určitě pomůže,“ říkala před startem závodu horských kol. Zároveň přiznala, že cítí lehkou nervozitu, což ale prý k velkému závodu patří. „Bez ní by to nebylo ono, ale všechno probíhá v klidu,“ pokračovala třetí nejstarší žena české výpravy v Riu. Na start šla jako vždy s jasným cílem. „Vždycky jedu bojovat o medaili a v cíli si to musím srovnat s realitou. Ambice jsou nejvyšší. Závod hodnotím podle výkonu, nejen podle výsledku.“

O páté olympiádě už při tom ani nepřemýšlela. Myslela, že by mohla nastoupit mladší generace, jenže ta tu není. „Před rokem jsem olympijské hry neplánovala, ale sezona začala dobře a výsledkově tam patřím, tak jsem tady,“ usmívala se Kateřina Nash, která z lyží i startů na kole má několik medailí, ale na olympiádě skončila vždycky relativně daleko od pódia.

Tentokrát od něj byla nejbližší v kariéře. Ženu provdanou za bývalého amerického lyžaře Marcuse Nashe dělilo na skvělém pátém místě jen 44 vteřin od bronzu. Na vítěznou Švédku Jenny Rissvedsovou ztratila 2:10. „Jsem velice spokojená. Medaile nebyla daleko, ale nebyla na dosah. Kdyby to šlo, tak kousek přidám, ale jsem moc spokojená. Odjela jsem výborný závod, jeden z nejlepších v kariéře, a páté místo je nádherné,“ hlásila nadšeně.

Tím se nejspíš rozloučila s olympijskými hrami, i když... „Já radši dopředu nic slibovat nebudu. Počkáme si, uvidíme,“ prohlásila a zopakovala, že dlouho nechtěla jet ani do Ria. „A teď jsem hrozně ráda, že jsem se rozhodla do toho ještě jednou jít,“ přiznala.

Text: Milan Novotný
Foto: Viktor Zapletal

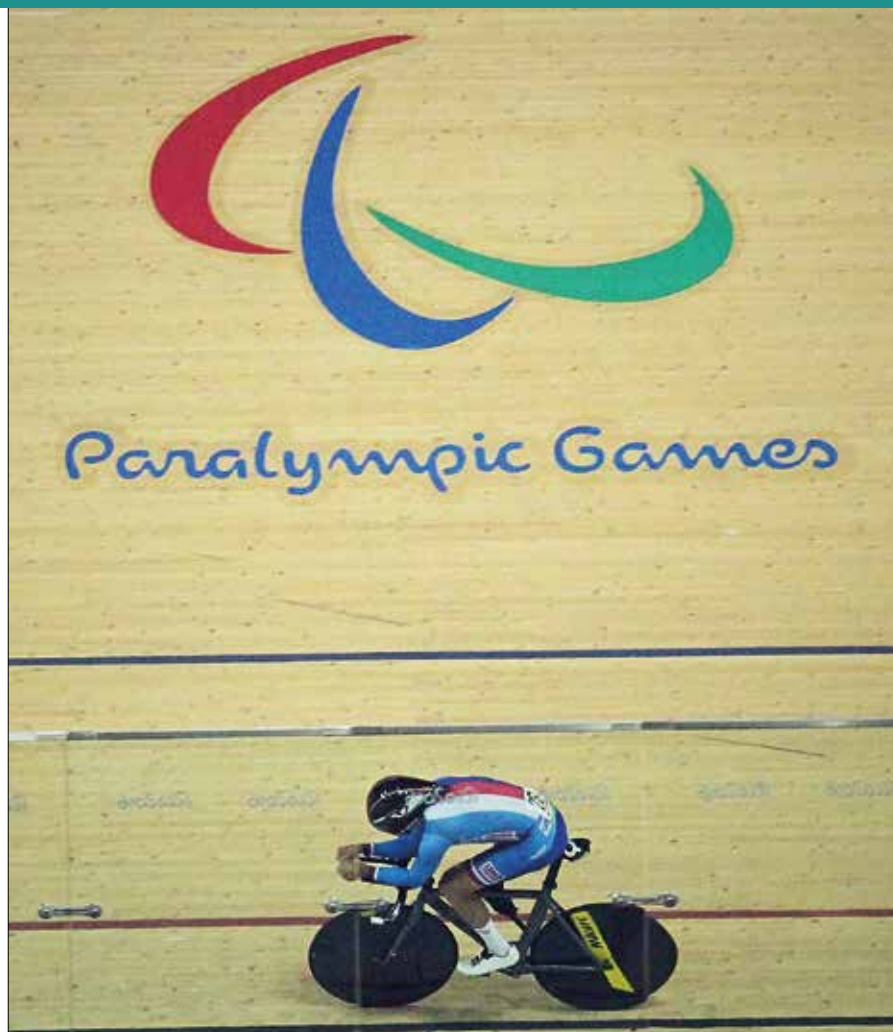
Paralympijské sbohem bez medaile, ale s příkladnou vůlí a bojovností

V Riu de Janeiro už obdivuhodnou sbírku paralympijských medailí nerozšířil. Cyklista Jiří Ježek to ostatně před odletem do Brazílie avizoval, i když možná v koutku duše věřil, že by na stupně vítězů mohl ještě jednou vystoupit. Nestalo se, nicméně si legendární paralympionik loučení s kariérou užil. Vlajkonoš české výpravy závodil ze všech sil a příští rok ho čeká rozlučková sezona.

Paralympijské hry přinášejí větší množství osudových a emotivních příběhů a okamžiků než olympiáda. Ať už se jedná o bývalého italského pilota F1 Alexe Zanardiho nebo belgickou účastnici atletických soutěží Marieke Vervoortovou, jejíž vyjádření, že po Riu zvažuje kvůli nevléčitelné chorobě prostřednictvím eutanazie raději smrt, obletělo svět.

I příběh Jiřího Ježky je dobře známý. Začal sportovat po úrazu v dětském věku a stal se nejslavnějším paralympijským cyklistou historie. Jeho šest zlatých, čtyři stříbrné a jedna bronzová medaile od Sydney přes Atény, Peking a Londýn nemá obdoby. V Riu cyklista s podkolenní amputací na pravé noze opět prokázal ohromnou vůli a odolnost, ale medailově už vyšel naprázdno.

„Budu bojovat, ale medaile už ode mě nečekejte,“ prohlásil závodník Dukly. Svou roli v tom sehrálo těžké zranění, které utrpěl v roce 2014 na MS v americkém Greenville. Zdraví ho skutečně limitovalo. „Po úrazu se moje výkonnost snížila o patnáct procent. Chybějí mi dvě žebra, kus plíce a většina svalů na levé straně hrudníku. To je samozřejmě znát na dýchání, a to jsou věci, které nejdu změnit. Mohu se s nimi jen poprat,“ vyprávěl jedenačtyřicetiletý závodník startující v kategorii C4.

V Riu se muž jezdící s karbonovou protézou skutečně příkladně pral, ale ještě před tím se musel vypořádat se dvěma nepříjemnostmi. Neplánovaně se totiž po srážce letounu s ptákem protáhlo mezi přistání na Kapverdských ostrovech. Po opožděném příletu zase musel řešit zdravotní problém. Dostal střevní chřipku a měl žaludeční problémy. „Ve vesnici jsem na toaletě proseděl čtyřadvacet hodin,“ kroutil hlavou, ale na slavnostní zahájení už byl fit.

Jeho prvním vystoupením byl kilometr s pevným startem, tedy disciplína, kterou vyhrál v Sydney a v Pekingu byl druhý. Po vážném zranění si už ale naděje na další medaili dělat nemohl a skončil šestnáctý. Tento start pro něj představoval především kvalitní rozjetí před stíhacím závodem na 4 kilometry. V něm skončil šestý a měl z toho obrovskou radost.

Paralympijské zlato vybojoval po suverénním výkonu mistr světa a světový rekordman Jozef Metelka ze Slovenska. „Radost

mám z toho, že dřina i bolest v tréninku nebyly zbytečné, že mělo smysl se vrátit a že jsem tu zajel se ctí,“ vykládal pražský rodák. „Jízda bolela, nešlo to udýchat, ke konci jsem už skoro neviděl. Dráhová cyklistika je ale nádherná, zvláště když jsou na velodromu lidé, pro něž jste vždycky vítěz.“

Z dráhy se pak paralympijští cyklisté přesunuli na silnici. O časovce na 30 kilometrů Ježek prohlásil, že to budou galeje. Před čtyřmi roky v ní v Londýně získal jediné české zlato, letos to byla devátá pozice. Další triumf si na Slovensko odvezl Ježkův nástupce Metelka. Průběh závodu byl vyrovnaný, od čtvrté pozice Čecha dělilo 45 sekund.

„Už hodinu sedím na posteli, pořád ještě s číslem na zádech a nemám sílu se jít ani vysprchnout... Nechal jsem tam úplně všechno. Pociťově to byla asi moje nejlepší časovka od návratu po zranění, jelo se mi skvěle, i když to stačilo jen na deváté místo. Nejsem ale zklamaný, líp to prostě nešlo. Bojoval jsem, protože jsem věděl, kolik lidí

mi fandí, a to je ten nejkrásnější pocit,“ svěřoval se.

Vrcholem programu byl tradičně silniční závod s hromadným startem a šestinásobný zlatý medailista se s Riem i paralympijskou kariérou rozloučil třináctým místem. Klání na okruhu, který byl až na závěrečné stoupání totožný s okruhem olympijského závodu, přineslo tragickou událost. Po těžkém pádu a následném infarktu po převozu do nemocnice zemřel iránský jezdec Bahman Golbarnezhad.

Ale zpět k Jiřímu Ježkovi. V závodě na okruhu, který olympionici i paralympionici označili za jeden z vůbec nejnáročnějších, předvedl, jaké má závodnické srdce. Už od třetího kilometru byl v sólovém úniku a později se k němu připojili ještě dva silnější jezdci. „Byl to krásný pocit, fandilo mi strašně lidí. Pak jsem v těžkých kopcích odpadl, už jsem neměl šanci se jich udržet, ale dotrápil jsem se do cíle,“ líčil Pražan.

„Ráno jsem si říkal, že jim to nedám zadarmo, a tak jsem do toho šel... Bylo to nádherné, dvě třetiny závodu jsme jeli v čele ve třech a měli skoro dvouminutový náskok. Jsem rád, že to mám takhle odšlapaný, a jsem šťastnej, že jsem se mohl rozloučit tak, jak jsem byl zvyklý celou kariéru závodit – aktivně, srdcem, bojovně,“ zhodnotil své poslední vystoupení.

Text: Milan Novotný
Foto: Soňa Ježková

Měl jsem ohromnou radost z atmosféry v českém týmu

Co říkáte devátému místu v časovce?

Umístění je realita, ale jsem rád, že to není horší. S výsledkem samozřejmě moc spokojený nejsem, ale mám dobrý pocit, že jsem do toho dal maximum. Bylo to strašně těžké, ale absolvoval jsem časovku se ctí, i když jsem tajně doufal v trochu lepší místo.

Jak vám v závodě proti chronometru vyhovovala trať?

Strojová a rovná časovka není právě to, co bych měl rád, ale musí se závodit na trati, kterou vytyčí pořadatel. Nejsem moc silový jezdec a tady rozhodovala hrubá síla, kterou nedokážu vyvinout. Loni na mistrovství světa jsem byl také devátý, takže to odpovídá tomu, co jsem od úrazu jezdil.

Jak jste spokojený se závodem s hromadným startem?

Těšil jsem se. Silniční závod je specifický v tom, že závodíme všichni bez rozdílu o jednu medaili, a pro nás, kteří máme těžší hendikep, je to trošku nefér. Nemáme moc šancí.

Říkal jste, že jste se do cíle dotrápil třináctý, ale přitom jste dojížděl s rukama nad hlavou a spokojeným výrazem...

Chtěl jsem především poděkovat divákům, kteří mě na trati hnali dopředu, a také se trošku rozloučit s atmosférou paralympiády v Riu.

Byl to váš poslední závod?

Poslední závod v kariéře to nebyl, ale byl poslední na takové události, jakou je paralympiáda. Budu chtít závodit ještě v příští sezoně a pojmu ji jako rozlučkovou.

Jak na vás zapůsobilo paralympijské Rio?

Měl jsem ohromnou radost z atmosféry v českém týmu, když jsme se potkávali na jídle, fandili si a přáli si hodně štěstí. Bohužel jsem kvůli svým startům neměl moc šancí dívat se na jiné závody a fandit. Paradoxně jsem se byl podívat jen na plavce Arnošta Petrářka a byl jsem moc rád, že jsem mohl být u jediné české zlaté medaile.

Text: Milan Novotný, foto: Soňa Ježková

Se největší oporou – manželkou Soňou

Viktor Zapletal v Riu vedl bikery i hendikepované cyklisty

Šéftrenér cyklistů Dukly Praha, národní kouč bikerů a také hendikepovaných cyklistů je jediným z českých trenérů, který vedl k úspěchům své svěřence v Riu jak na letních olympijských, tak na paralympijských hrách.

Každý den se Viktor Zapletal snaží sedět na kole a se svými svěřenci je schopen absolvovat značnou část tréninku. Lépe je tak pozná z trenérského hlediska a vidí, jak na tom jsou. V životě jsou pro něj nejdůležitější výzvy pokora a nadhled.

„Sport hendikepovaných sice není až na výjimky komerčně zajímavý, ale je dobře, že to někdo dělá. Nakonec jsem zjistil, že takto, jak to dělám, se to dá zvládnout a může to fungovat,“ říká osobní trenér Jaroslava Kulhavého, kterého dovedl před

čtyřmi lety k titulu olympijského vítěze a v srpnu v Riu ke stříbrné medaili. „Pro mě je to výzva nastavit tělo na těžký závod. Vytrenovat ho.“

Na paralympiádě měl Viktor Zapletal ze své tréninkové skupiny Jirku Ježka, Terezu Diepoldovou a Tomáše Kajnara.

Jak hodnotí výsledky svých svěřenců?

Tereza závodí bez celé dolní končetiny a Tomáš nemá ruku. Všichni závodili na dráze i na silnici, jsou všestranní. Tereza byla na dráze 9. ve stíhačce a jedenáctá v pětistovce. Tomáš vybojoval 5. místo v týmovém sprintu, 6. byl ve stíhačce. Na silnici byla Tereza 8. v časovce a 9. v silničním závodě. Tomáš obsadil 15. místo a v časovce 8.

Jirka Ježek absolvoval všechny závody, jak je jeho zvykem, na své aktuálně nejvyšší možné úrovni. Po těžkém úraze na MS 2014 má trvalé následky, které výrazně pozměnily jeho sportovní možnosti, přesto se dokázal vrátit zpět do absolutní světové špičky. Je skutečnou legendou sportu a celý svět mu to dává náležitě s velkým respektem najevo. Asi bychom nemohli mít lepší prezentaci a zviditelnění českého sportu. Šesté místo ve stíhacím závodě je vynikajícím výsledkem a samostatný únik proti větru, který předvedl v silničním závodě a trval téměř dvě třetiny jízdy, asi nejlépe charakterizuje Jirku.

Ježkův návrat do světového pelotonu a na paralympijské hry do Ria by nikdy nebyl možný bez pomoci a zázemí ASC DUKLA.

Text: Ivana Roháčková
Foto: archiv Jiřího Ježky

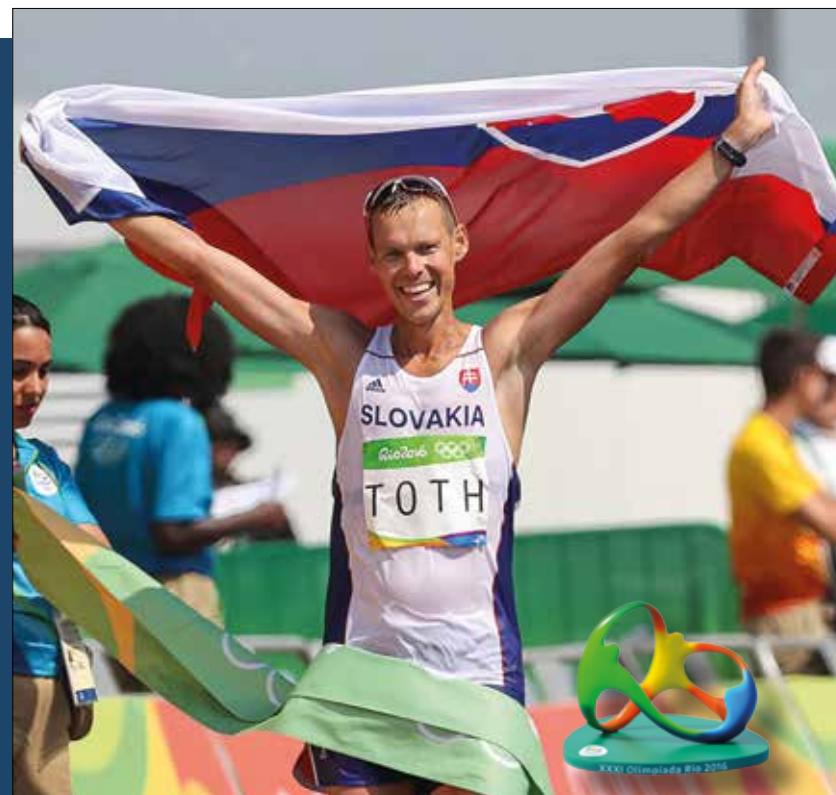
Slovenský hrdina

Matej Tóth

vojenské športové centrum

Vojenské športové centrum DUKLA Banská Bystrica mala na olympijských hrách v brazílskom Riu de Janeiro 19 športovcov. Najväčší úspech dosiahol Matej Tóth, keď sa stal časom 3:40:58 h olympijským víťazom v chôdzi na 50 km. Úradujúci majster sveta z Pekingu 2015 Tóth si v mimoriadne dramatických a náročných pretekoch v horúcom počasí najlepšie rozložil sily. Približne 2 km pred koncom dostihol dovtedy vedúceho Austrálčana Jareda Tallenta a rozhodujúcim spôsobom sa mu vzdialil. Tridsaťročný člen VŠC DUKLA Banská Bystrica a zverenec Mateja Spišiaka Tóth vybojoval pre Slovensko v ére samostatnosti prvú medailu z atletiky na olympijských hrách. Je to zároveň 22. cenný kov a 10. zlato (10-6-6) pre VŠC DUKLA v súčte letných a zimných hier v histórii Dukly.

„V posledných metroch som myslel na najbližších, ktorí si toto zlato zaslúžia rovnako ako ja. Ja som to len odšliapal, ale oni ma podporujú celý život. Myslel som aj na tých, ktorí už nie sú medzi nami. Bolo to úžasné. V závere som si to už vychutnal a som rád, že som mal takú možnosť a nebol to úplne zdrvivý finiš. Mal som toho už dosť, ale bolo to krásne a posledných sto metrov som si užil. Že to môže byť zlato, som mal prvýkrát pocit desať metrov za cieľom. Aj na poslednej otočke som mal síce náskok, ale nebol som si istý víťazstvom. Až keď som si vzal vlajku a obzrel sa, tak som zistil, že to už nepustím,“ povedal Matej Tóth. Jeho tréner Matej Spišiak skonštatoval: „Je to úžasná vec. Splnili sa mi všetky sny a aj sny ľudí okolo, celej generácie aj všetkých generácií chodcov. Matej predviedol fantastický výkon, bol to majstrovský kúsok. Celé preteky som vnímal veľmi pokojne. Neplašili sme sa pri únikoch Diniza

Juraj Tužinský

či Tallenta, aj keď ten už bol na hrane. Stále sme verili, že to bolo prepísknuté a Maťo to ma krásne všetko spočítané. A ten záver... Vyhrať olympiádu je nádherné.“

Jakub Grigar

„Maťo to zvládol fantasticky. Vedel som, že na úvod sa nebude hnať dopredu a zvolí inú taktiku ako vlni na majstrovstvách sveta. Nechal ísť Diniza, nech sa vyblázni,

a takticky si počkal na svoju chvíľu. Fantázia, ako sa v závere doťahoval. Po 45. km som už začal veriť, že už to nepustí. Opadla z neho únava a bol v eufórii. Dá sa to porovnať s Pribilincem a jeho zlatou medailou zo Soulu na 20 km. Päťdesiatka je však predsa len kráľovská disciplína. Maťo je najlepší chodec v histórii Slovenska,“ uviedol v reakcii na zlato M. Tótha Pavol Blažek, zlatý medailista z ME 1990 v Splete na 20 km. „Bola to dráma až do konca. Panovala obrovská horúčava, ale Maťo to zvládol fantasticky. Bolo treba mať veľa síl, ale aj takticky to odhadnúť. Preteky sa lámali okolo 30. km, kde kríza postihla Francúza Diniza, ale Maťo stále vyčkával. Náš reprezentant to výborne odhadol a v závere udrel. Matej ukázal niečo, čo celá generácia atlétov pred ním nedokázala. Je majster sveta aj olympijský víťaz, čiže už aj legenda,“ uviedol šéftrener Slovenského atletického zväzu Martin Pupiš.

Atmosféru ako na brazílskom futbale si Juraj Tužinský vo finále súťaže zo vzduchovej pištole užíval plnými dúškami. Škoda len, že jeho perfektný výkon neprinesol medailovú bodku. Tridsaťjedenročný člen VŠC DUKLA prehral súboj o bronz o dve desiatiny bodu. Koľko to je? „Voľným okom je tento rozdiel neviditeľný,“ prízvukuje Tužinského tréner Tibor Kiss.

„Ešte si ani poriadne neuvedomujem, že som tesne prišiel o medailu. Určite mi to dôjde neskôr a vtedy ma asi tie dve desiatiny začnú poriadne mrziť. Veľmi sa však teším, že som sa dostal do finále,“ povedal Juraj Tužinský.

Najmladší člen „Duklákov“ v Riu, iba 19-ročný Grigar, vďaka suverénemu výkonu v semifinále sa vo finále predstavil ako posledný desiaty. Všetky medzičasy až do cieľa ukazovali, že je na prvom mieste, ale v tesných a dramatických pretekoch, v ktorých o medailách rozhodovali stotiny sekundy, bol v cieľi napokon až ako piaty. Od bronzovej priečky Čecha Jiřího Prskavca

Marcel Lomnický

ho delilo 44 stotín sekundy. „Na jednej strane cítim radosť z olympijského finále a piateho miesta. Je to však aj trochu sklamanie, pretože človek chce niečo zajazdiť

1. miesto	Matej Tóth	atletika, 50 km chôdza
4. miesto	Juraj Tužinský	športová strelba, VzPi 60
5. miesto	Jakub Grigar	vodný slalom, K1
5. miesto	Marcel Lomnický	atletika, kladivo
8. miesto	Peter Gelle	r. kanoistika, K1, 1 000 m
10. miesto	Vincent Farkas	r. kanoistika, C1, 1 000 m
15. miesto	Jana Veldáková	atletika, dialka
17. miesto	Dana Veldáková	atletika, trojskok
18. miesto	Ondrej Kružel	vzpieranie, nad 105 kg
19. miesto	Martina Hrašnová	atletika, kladivo
22. miesto	Katarína Listopadová	plávanie, 100 m znak
26. miesto	Dušan Majdan	atletika, 50 km chôdza
29. miesto	Katarína Listopadová	plávanie, 100 m motýlik
32. miesto	Anton Kučmín	atletika, 20 km chôdza
33. miesto	Juraj Tužinský	športová strelba, LPi 60
35. miesto	Matúš Bubeník	atletika, výška
42. miesto	Tomáš Klobučník	plávanie, 100 m prsia
45. miesto	Patrik Tybor	cyklistika, hr. štart
48. miesto	Mária Czaková	atletika, 20 km chôdza
55. miesto	Mária Gáliková	atletika, 20 km chôdza
DQ	Martin Tišťan	atletika, 50 km chôdza

a dosiahnuť na medailu. Keď vidí, že mu to nevyšlo pre dve maličké chyby na posledných brámkach, tak to mrzí. Život však ide ďalej a prídu aj ďalšie preteky. Aspoň mám motiváciu dostať sa aj na nasledujúce olympijské hry,“ uviedol Jakub Grigar.

Kladivár Marcel Lomnický vo finále dosiahol najlepší výsledok svojej kariéry, keď výkonom 75,97 metra z piatej série obsadil konečné piate miesto. Všetko však mohlo byť inak, ak by sa v tretej sérii nepriblížil k hranici 75 metrov, ku ktorej mu chýbali len štyri centimetre. „Bolo to moje prvé olympijské finále a veľmi som si ho

Rýchlostný kanoista Peter Gelle bol po finále rozhorčený. Na breh vystúpil s nahnevaným výrazom a trsom rias v ruke. Stalo sa to, čoho sa obával už pred olympiádou. „Povedal som to už predtým, pokiaľ budú riasy vo vode, ani ten najväčší favorit nemá šancu,“ zhodnotil nevydarené vystúpenie. V A-finále K1 na 1 000 m obsadil posledné 8. miesto. Trúfal si na viac, no približne po 250 metroch sa zamotal do vodného porastu a nabral stratu, ktorú už nedokázal zmazať. „Zaseklo sa mi to na kormidle. Hneď, ako som tým prešiel, vedel som, že to tam mám, lebo to až so mnou cuklo. Snažil som

Peter Gelle

užil. Bojoval som až do posledného pokusu a som šťastný,“ Lomnický rád zduploval, že piate miesto z OH 2016 je pre neho životný úspech.

sa, ale nedalo sa s tým pohnúť,“ povedal zverenec trénera Radovana Šimočka.

Text: Gabriel Bogdányi
Foto: archív športovcov

DVĚ ZLATA z šesti olympiád

Vodní slalomářka Štěpánka Hilgertová patří na celé naší planetě mezi obdivované legendy. Ve své sbírce má 14 medailí z mistrovství světa, o jednu víc z evropských šampionátů, cestu na stupně vítězů našla i ve Světovém poháru a zúčastnila se šesti olympijských her, z nichž si v letech 1996 a 2000 přivezla dva nejcennější kovy a třikrát skončila v elitní desítce. Před čtyřmi lety v Londýně ve svých 44 letech dokonce těsně pod stupni vítězů.

1992 – BARCELONA

Na mezinárodní scénu vstoupila Štěpánka v roce 1989 čtvrtým místem na mistrovství světa. V následujících letech dosáhla několikrát medailových stupínků ve Světovém poháru, který v olympijském roce dokonce vyhrála. Na hrách v Barceloně se jí však příliš nedařilo, skončila až na 12. příčce.

„Chtěla jsem si dojet pro medaili a potom mít druhé dítě, dokud synovi Lubošovi bylo teprve pět let. Mé ‚vodní představy‘ se však nesplnily, což mě přinutilo pokračovat do další olympiády. Přihlásila jsem se k dálkovému studiu na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy, abych při případném neúspěchu ve vodním

slalomu mohla vstoupit do života jinou cestou,“ vzpomíná na období před čtvrt stoletím.

1996 – ATLANTA

Když se blížila olympiáda v americké přírodní rezervaci Cherokee, tak se mohla pochlubit řadou výborných výsledků, jen na světovém šampionátu čekala lepší vysvědčení. Opravdu cennou medaili ve své sbírce stále postrádala, až na řece Ocoee se jí dočkala. Startovala třetí od konce, jela uvolněně a teprve v poslední brance se dotkla tyčky. Po prvním kole se ujala vedení, ale ve druhé jízdě drama pokračovalo. Američanka s českým jménem Dana Chladeková doslova zářila a i po chybě v předposlední brance dosáhla se

Štěpánkou na setinu stejný čas. Protože však předchozí první jízdu pokazila, tak zlatá medaile patřila české reprezentantce. A po dlouhých čtrnácti letech dřiny, spokojenosti i zklamání dosáhla vrcholu. Od olympiády v roce 1968 v Mexiku se tak stala první ženou, na jejíž počest se na olympijských hrách hrála česká hymna.

„V tu chvíli jsem na stupních vítězů prožívala podobné pocity štěstí, jako když se mi narodil zdravý syn Luboš. První hodiny po závodě jsem si stále nemohla uvědomit, čeho jsem dosáhla. Teprve druhý den o půl čtvrté, když jsem se probudila a podívala se na noční stolek, kde ležela medaile a kytice, tak jsem ty nádherné chvíle začala prožívat. Zároveň jsem si uvědomila, že předchozí roky byly k nezaplacení, naučila jsem se v nich prohrávat, dělat nové věci s větším nadhledem. Prohry jsou sice vždy nepříjemné, ale svět se po nich nehroutl,“ zamýšlí se nad ziskem své první zlaté olympijské medaile.

2000 – SYDNEY

Na olympijské hry k protinožcům odjela Hilgertová s více než měsíčním předstihem, aby se dokonale seznámila s umělým kanálem i celkovými podmínkami. A toto rozhodnutí se jí také vyplatilo. Svým soupeřkám nedala skoro žádnou šanci. Vždyt druhou Francouzku Guibalovou porazila v součtu časů z obou jízd téměř o pět vteřin a mohla se radovat z druhé zlaté olympijské medaile. Manžel a zároveň trenér Luboš ocenil její prvenství oslavným skokem do vody a doplaval si až k ní pro pusu.

„O postup do finále jsem strach neměla. Nejela jsem na čas, ale spíš poznávala základnosti kanálu a branek. První finálová jízda ještě nebyla stoprocentní, ale druhá už mi vyšla dokonale. Finále jsem jela v klidu, nejvíc nervózní jsem byla před kvalifikací, v které jsem také řešila jednu krizi. U branek 19 a 20 jsem si příliš nadjela a do další branky najednou vjížděla pozadu. Blesklo mi hlavou, že je to malér, ale pak mě hned napadlo docouvat a otočit se. Pokud jde o srovnání mých dvou olympijských vítězství, tak jsou zcela rozdílná. V Atlantě bylo dost času na trénink na stejné trati, zatímco v Sydney se kvalifikace a závod jely odlišně. Navíc v Americe se počítala lepší jízda ze dvou, zatímco v Austrálii bylo potřeba zajet dvakrát dobře, což bylo mnohem těžší. Proto zlata ze Sydney si cením víc. Také proto, že se ode mne víc čekalo a už jsem věděla, že zvítězit na olympiádě je velice těžké. Na další svátek sportovců do Řecka jsem se nechystala,“ prozrazuje Štěpánka.

2004 – ATÉNY

V roce 2003 se však stala mistryní světa a tím znovu jednou z kandidátek na přední umístění i na olympijských hrách. V prvním kole finálového závodu však obtížnou kombinaci branek

v závěru své jízdy nezvládla a se čtyřmi trestnými vteřinami skončila až osmá. Ve druhém kole vsadila na riskantní jízdu, ale na stupně vítězů nedosáhla. Páté místo bylo pro ni zklamáním.

„Podle odborníků to byla nejnáročnější trať, jaká se kdy jela. A já jsem obtížnou kombinaci branek v závěru všech mých jízd optimálně nezvládla. Dvakrát jsem se musela dokonce vrátet. Nebyla jsem spokojená, ale je přece normální, že se na stupních vítězů sportovci střídají. Nádherná představa o zlatém hattricku se sice rozplynula, ale byl by to asi zázrak, kdyby se mi na něj podařilo dosáhnout,“ přiznává i po dvanácti letech.

2008 – PEKING

Olympijské hry v čínské metropoli byly pro Hilgertovou už páté v pořadí, a proto se při slavnostním zahájení stala vlajkonoskou české výpravy. V celé sezoně byla ve vynikající formě. Vyhrála mistrovství Evropy a v Praze závod Světového poháru, jezdila v pohodě, dozrála psychicky. V olympijském závodě pak bez problémů postoupila do finále, v němž po první jízdě byla s nevelkou ztrátou na třetím místě. Druhé kolo však bylo velice krušné pro většinu slalomářek a vůbec nejvíc pro Štěpánku. Na trať sice vyrazila s odhodláním smazat svou ztrátu na vedoucí Slovenku Kaliskou, ale v přemíře snahy udělala brzy po startu chybu a pod vodou minula následující tři branky. A rázem bylo po medailových nadějích.

„Moc jsem si přála slyšet českou hymnu a místo toho jsem se po trochu riskantním přejezdu vodního válce koupala s hlavou dolů a zachránila se eskymáckým obratem. Náročnost kanálu ničila skoro všechny kajakářky, sedm finalistek minulo branku, pouze Kaliská jela skvěle a suverénně zvítězila,“ vrací se k jedné ze smutných příhod svého sportovního života.

2012 – LONDÝN

Ve 44 letech se Štěpánka vydala na svoji šestou olympiádu a jejím prvním cílem byl bezproblémový postup do semifinále, což se jí pátým nejlepším časem podařilo. Zato do boje o postup mezi elitní desítku už vstoupila nervozita. Jela sice čistě, ale trochu pomaleji, takže musela čekat na časy soupeřek. Postoupila jako devátá. Finálovou jízdu zvládla dobře, ale tři slalomářky byly rychlejší, takže na ni zbyla nepopulární bramborová medaile.

„Mým velkým přáním byl start ve finále, takže jsem nemohla být nespokojená. Předvedla jsem své maximum. Nějaká ta vteřina se asi zkrácením trati či větší dynamikou jízdy dala stáhnout, ale hodně sil jsem nechala v semifinále. Mým tajným snem byla medaile, k níž jsem měla blízko. Musela bych však předvést nadstandardní jízdu a soupeřky víc kazit. Tři slalomářky se ukázaly v lepším světle. Byly tam však i holky, které podávají velice kvalitní výkony, takže jsem mohla dopadnout ještě hůř,“ vzpomíná na své pocity krátce po závodě a zároveň dodává: „Při večerním televizním záznamu jsem však viděla určité rezervy. Chybělo jen málo a nebylo to mimo mé možnosti. Tedy ne proto, že jsem stará a pomalá. V mých silách bylo dvě až tři situace řešit lépe. A tak ve mně začala doutnat jiskřička, že to mohlo být lepší, takže trocha zklamání tam zůstala.“

2016

Zbývá ještě dodat, že o účast na svých sedmých olympijských hrách bojovala i letos. Krutý systém, podle něhož může každou zemi v jednotlivých kategoriích reprezentovat pouze jeden závodník, otevřel dveře do Ria mistryni světa Kateřině Kudějové a Štěpánka skončila v českém žebříčku mezi kajakářkami na druhém místě

Všem bývalým i současným sportovcům, trenérům a funkcionářům, kteří v tomto třetím čtvrtletí roku 2016 oslavili významné životní jubileum, srdečně gratulujeme a jim i oštěpařské legendě Daně Zátopkové k 94. narozeninám, které oslavila 19. září, připijíme a přejeme hodně zdraví a elánu.

Ivan SATRAPA, nar. 13. července 1946, házená

S házenou začal v pražském Orbisu, hráčskou kariéru spojil na 15 let s týmem Dukla Praha. Univerzální hráč, tvrdý obránce a výborný střelec, držitel pěti titulů národního mistra, 2x hrál finále Poháru mistrů evropských zemí (PMEZ), 150x reprezentoval v letech 1970 až 1977, jedenkrát hrál ve výběru světa. K jeho největším úspěchům patří stříbrná medaile s družstvem na LOH v Mnichově 1972 a sedmé místo z LOH v Montrealu 1976, sedmé z MS 1970, šesté z roku 1974 a třetí z roku 1977 ve skupině B. V letech 1998–2004 byl předsedou Českého klubu olympioniků a členem VV ČOV v letech 1992–2004.

Dušan HERDA, nar. 15. července 1951, kopaná

Držitel zlaté medaile z mistrovství Evropy 1976, přestože do bojů na závěrečném turnaji nezasáhl. Do Slavia přišel ze slovenských Topolčan a působil v letech 1968 až 1980. V červenobílém dresu odehrál 241 ligových zápasů a nastřílel 68 ligových branek. V Dukle Praha kopal v letech 1980–1982. V dresu ČR mistrem Evropy do 23 let v roce 1972, byl také členem širšího kádru mistrů Evropy v roce 1976. V čs. reprezentaci nastoupil ve dvou utkáních v roce 1972.

Zdeněk ZIEGLER, nar. 20. července 1926, kanoistika

Závodil za ÚDA a Duklu, na mistrovství světa 1954 vybojoval na C2 s Jaroslavem Šiegretem bronzovou medaili a v témže roce spolu vyhráli i závod deblkánoí na světovém festivalu mládeže v Bukurešti.

Josef NOVÁK, nar. 29. července 1956, kopaná

V Dukle Praha působil jako krajní a střední obránce v letech 1975–1988. Vstřílel 10 ligových branek. Za reprezentační mužstvo sehrál celkem 12 utkání (1985–1987) a stal se autorem dvou branek.

Miroslav VRAŠTIL, nar. 31. července 1951, veslování

Od roku 1963 až 1984 se věnoval veslování, za tu dobu se 3x zúčastnil, LOH, 9x MS a 2x ME. Získal stříbrnou medaili v osmiveslicích na otevřeném ME 1973 v Moskvě a ve dvojce bez kormidelníka na MS 1974 v Luzernu a mnoho finálových umístění nejhůře do 5. místa na MS. Po ukončení veslařské kariéry v pětatřiceti letech a překonání rakoviny se začal po deseti letech věnovat triatlону. V roce 2007 absolvoval svůj první start na ironmanském závodě v Jižní Africe, kde skončil na 3. místě v kategorii 55–59 let. V roce 2010 překonal neoficiální světový rekord v počtu ironmanů za jeden rok – dvaadvacet!

Pavel GAJDOŠ, nar. 1. srpna 1936, sportovní gymnastika

S gymnastikou začínal pod vedením svého otce Jana. Členem reprezentačního družstva se stal na sklonku studií na FTVS UK v Praze a zúčastnil se svého prvního MS v Moskvě 1958, kde s družstvem získal bronzovou medaili. Po ukončení studia se stal členem Dukly Praha. V průběhu své gymnastické kariéry, kterou ukončil v roce 1968, se stal 14x mistrem republiky, zúčastnil se MS 1958 (3. místo družstvo), MS 1962 (3. místo družstvo), LOH 1960 v Římě (4. místo družstvo) a 1964 v Tokiu (6. místo družstvo). Po ukončení aktivní závodní činnosti působil jako trenér sportovní gymnastiky v Dukle Praha.

Karel KLEČKA, nar. 1. srpna 1936, sportovní gymnastika

Jako člen reprezentačního družstva získal dvě bronzové medaile na MS 1958 a 1962. V roce 1964 obsadil v družstvu 6. místo na LOH v Tokiu. Po ukončení sportovní kariéry pracoval jako vysokoškolský pedagog na VO FTVS UK.

Vladimír NOVOTNÝ, nar. 2. srpna 1951, sportovní střelba

Vyučebn autokarosářem, od roku 1994 pracuje jako prodejce zbraní v Bruntále. V dubnu 1994 se stal trenérem sportovní střelby v SSK Astra Bruntál, vedle toho získal licenci trenéra a rozhodčího II. třídy. V Dukle Plzeň je zaměstnán od května 2008 na poloviční úvazek jako trenér pistolářů Jindřicha Dubového a Martina Pecháčka, kteří již získali několik medailí na MEJ (Dubový ve vzduchové pistolí bronz na HMEJ 2009, bronz na HMEJ 2011 a spolu s Pecháčkem jsou haloví juniorští mistři Evropy 2009 a vicemistři na MEJ 2009 v družstvech).

Jaroslav CHROMEK, nar. 24. srpna 1941, parašutismus

V Dukle Prostějov skákal v letech 1963–1989, absolvoval 3 986 seskoků. Jako reprezentační trenér parašutismu působil 7 let a jeho svěřenci získali na šampionátech 13 medailí. V letech 1986–1989 pracoval v Dukle Olomouc, pak až do roku 2002 v Dukle Liberec.

Připijíme
s Danou Zátopkovou

Josef FOJTÍK, nar. 28. srpna 1941, motorismus

Zúčastnil se 12x šestidenní, v letech 1970–1974 jezdil MS. V letech 1971–74 byl členem Trophy teamu, získal stříbro na ME 1968, 1970 a 1972 v kubatuře 500 cm³.

Karel VÁVRA, nar. 28. srpna 1946, cyklistika

Bývalý cyklistický reprezentant a pozdější úspěšný trenér. K největším jeho sportovním úspěchům patří druhé místo v Závodě míru v roce 1968, kdy ho od vítězství dělilo šestnáct sekund. Za Duklu Brno závodil od roku 1963, v roce 1968 vyhrál závod Okolo Srbska. Po skončení aktivní kariéry vedl deset let společně s Pavlem Doležalem reprezentační tým silničářů a později byl trenérem Favoritu Brno, týmu JoKa a Dukly Brno.

Jaroslav PRIŠČÁK, nar. 28. srpna 1956, atletika

Bývalý čs. reprezentant ve skoku dalekém a v trojskoku. Bronzový medailista z mistrovství Evropy juniorů 1975 ve skoku dalekém a osmý z HME, 12. místo obsadil na halovém mistrovství Evropy 1980. Do Dukly přišel k trenéru Fišerovi v roce 1980. V roce 1982 a 1985 národním mistrem a v letech 1982, 1983 a 1986 – halovým mistrem Československa v trojskoku. Několikanásobný národní mistr ve štafetě 4x 100 metrů. Jeho osobní rekord v trojskoku je 17,23 m z května 1984 v Praze, v té době znamenal nový čs. rekord. Po ukončení vrcholové kariéry zůstal v Dukle nejdříve jako metodik, po dvou letech přešel na místo trenéra (trénoval např. reprezentanty Gombalu, Mužika, Morkese, Orlika a další), od roku 1997 šéftrenérem ASO atletiky Dukla Praha. Od října 2001 ředitelem ASC DUKLA.

Zdeněk DOLEŽAL, nar. 1. září 1921, krasobruslení

Krasobruslař Zdeněk Doležal bruslil se svojí partnerkou Věrou Suchánkovou v kategorii sportovních dvojic v ÚDA Praha. Spolu dosáhli značných úspěchů. V letech 1956–1958 vyhráli třikrát mistrovství Československa. Na ME v Budapešti 1955 obsadili 2. místo a v letech 1957–1958 vybojovali dvakrát po sobě dokonce zlatou medaili. V roce 1956 skončili na 8. místě na OH. Na mistrovství světa 1958 v Paříži získali 2. místo.

Ladislav MOC, nar. 17. září 1931, atletika

Držitel 3 světových rekordů v chůzi na 50 km a 30 mil, od roku 1954 v armádním sportu (ÚDA, Dukla Praha, Dukla Lipník n/B.). Se sportem začal na vojně a jako kuchař se k závodní chůzi dostal vlastně čirou náhodou v roce 1952. Na LOH v Římě 1960 obsadil 8. místo na 20 km v chůzi a jedenácté na trati 50 km. Překonal 4x světový rekord, z toho 2x na trati 50 km a 2x na trati 30 mil na dráze a třináct čs. rekordů, z nichž traťový rekord na 50 km Praha–Poděbrady z roku 1957 v čase 4:12:18,2 vydržel plných dvacet let. Po skončení sportovní kariéry se stal uznávaným mezinárodním rozhodčím a vynikajícím trenérem.

Miroslav GAJDUŠEK, nar. 20. září 1951, kopaná

V Dukle Praha působil v letech 1971–1981. Autor 68 ligových branek. Za reprezentační mužstvo sehrál celkem 48 utkání (1971–1980) a vstřílel 4 branky. Účastník ME Itálie 1980 – 3. místo a ME hráčů do 23 let 1972 – 1. místo.

Václav DUDA, nar. 22. září 1941, házená

Rodák z plzeňské Košutky – jeden z nejlepších házenkářů Československa. V osmnácti odešel do pražské Dukly, kde už zůstal natrvalo. V reprezentaci byl od roku 1960 plných jedenáct let, odehrál přes osmdesát zápasů a vstřílel více než 250 gólů. Největší úspěchy: zlato z MS 1967 ve Švédsku (vyhlášen nejlepším střelcem šampionátu), stříbro z MS 1961 v Německu, bronz z MS 1964 v Praze, vítěz PMEJ 1963, několikanásobný mistr ligy, v roce 1968 si zahrál ve Výběru světa. Po skončení kariéry pracoval v Dukle nejdříve jako tajemník sportu, pak velitel vojáků základní služby a už jako penzista vedoucí stadionu Juliska.

Text a foto: Ivana Roháčková

Vzpomínka na Věru Čáslavskou

Legenda československého sportu Věra Čáslavská odešla 30. srpna ve věku 74 let. Jedna z nejvýznamnějších světových sportovkyň všech dob podlehlá vážné nemoci, již srdnatě vzdorovala více než rok.

Odmala chodila do baletu a na krasobruslení, v patnácti jí ale zlákala sportovní gymnastika, kde mohla naplno prodat svůj velký pohybový talent. V průběhu své jedenáct let trvající reprezentační kariéry vybojovala celkem 11 olympijských medailí (7 zlatých a 4 stříbrné), stala se čtyřnásobnou mistryní světa a jedenáctinásobnou mistryní Evropy. Po mexické olympiádě chtěla působit jako trenérka, protože však odmítla odvolat svůj podpis pod manifestem Dva tisíce slov, vyloučili ji ze všech sportovních oddílů a na gymnastiku mohla zapomenout. Teprve když v roce 1974 dálkově dostudovala FTVS, povolili jí trénovat v pražské Spartě a od roku 1979 pobývala na dvouleté trenérské stáži v Mexiku. Po návratu ze zahraničí nastoupila do dokumentárního oddělení ČSTV, ovšem na veřejnosti se znovu objevila až v roce 1983, kdy jí tehdejší předseda MOV J. A. Samaranch při své pražské návštěvě předal Zlatý olympijský odznak. Pak se konečně mohla vrátit k trénování a začala též působit jako rozhodčí na mezinárodních gymnastických soutěžích.

Zásadním zlomem v jejím životě se staly listopadové události roku 1989. V jejich průběhu se seznámila s Václavem Havlem, který jí, už jako prezident, nabídl ve svém týmu post ředitelky sekce pro sociální politiku. V této funkci setrvala do rozpadu federace, zároveň působila i jako předsedkyně Československého, od roku 1993 Českého olympijského výboru, od roku 1996 byla českou zástupkyní v MOV. V důsledku rodinné tragédie však začala trpět hlubokými depresemi a na mnoho let se stáhla do ústraní. Lékařská pomoc jí nebyla nic platná, ale nakonec se ze svých psychických problémů dokázala dostat a od roku 2007 se pozvolna vracela do normálního života.

Jedním z mnoha, kdo na ni zavzpomínal, byl i bývalý vynikající diskař Imrich Bugár, místopředseda Českého klubu olympioniků a vedoucí Skupiny zahraničních sportovních styků ASC DUKLA: „S Věrou jsme se seznámili už v 80. letech, tenkrát to ale pro mě byla paní Čáslavská, sedminásobná olympijská vítězka, k níž jsem vzhlížel s úctou. Do užíšího pracovního i osobního

kontaktu jsme se dostali až po roce 1990, kdy stanula v čele národního olympijského výboru. Po několika letech však z veřejného života nadlouho odešla. V návratu zpět jí pomohl i Český klub olympioniků, jenž ji nepřestal zvát na svá pravidelná setkání, později se též zúčastňovala akcí pořádaných Duklou. Chtěli jsme ji hlavně vytáhnout mezi lidi, protože to byl nejlepší lék na překonání její těžké psychické krize. Střetávala se tu se sportovci své generace, takže si vždycky měla s kým popovídat, a dukláky si velmi oblíbila.

Byli jsme přátelé, padli jsme si do oka, takže třeba na besedy pro veřejnost, kde se propagovaly olympijské myšlenky, jsme často jezdili společně. Velmi se také zasažovala o to, aby olympijským medailistům, kteří dospěli do seniorského věku, byla přidělena pravidelná renta. Byla i velká vlastenka, ráda poslouchala českou hymnu a vždy při ní hrdě stávala v pozoru. Na olympiádu do Ria už sice odjet nemohla, protože se necítila dobře, jako správná sportovkyně však se svojí nemocí bojovala až do konce.

Zpráva o jejím odchodu mě hluboce zasáhla, takový konec si rozhodně nezasloužila. Ještě mohla pomoci, ještě mohla hodně udělat pro český sport, vždyť byla slavnější v zahraničí než doma. Budu na ni vzpomínat v hluboké úctě a jen v dobrém.“

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

ASC DUKLA

Armádní sportovec roku 2016 26. 10. DAP Praha
Setkání jubilatů 7. 12. DAP Praha

Cyklistika

ME dráha 19.–23. 10. Paříž
MČR a MČRJ dráha prosinec Praha-Motol

Karate

MS 25.–30. 10. Carara

Lyžování – skoky

SP 25.–26. 11. Ruka
SP 2.–3. 12. Lillehammer
SP 3.–4. 12. Klingenthal
SP 10.–11. 12. Nižnij Tagil
SP 17.–18. 12. Engelberg
SP – turné čtyř můstků 30. 12. Oberstdorf

Lyžování – severská kombinace

SP 26.–27. 11. Ruka
SP 2.–4. 12. Lillehammer
SP 17.–18. 12. Ramsau

Lyžování alpské

SP 22.–23. 10. Sölden
SP 12.–13. 11. Levi
SP 26.–27. 11. Killington

SP 26.–27. 11. Lake Luise
EP 29.–30. 11. Levi
SP 2.–4. 12. Lake Luise
SP 2.–4. 12. Beaver Creek
EP 3.–4. 12. Gaellivare
EP 8.–11. 12. Hafjell
SP 10.–11. 12. Sestriere
SP 10.–11. 12. Val d'Isère
EP 14. 12. Obereggen
EP 15. 12. Pozza di Fassa
SP 16.–17. 12. Val Gardena
SP 16.–18. 12. Val d'Isère
EP 17. 12. Kronplatz
SP 18.–19. 12. Alta Badia
SP 20. 12. Courchevel
EP 20.–21. 12. St. Anton
SP 22. 12. Madonna di Camp.
SP 28.–29. 12. Semmering
SP 28.–29. 12. Santa Caterina

Lyžování akrobatické

SP 2. 12. Mönchengladbach
SP 8.–10. 12. Val Thorens
SP 10. 12. Ruka
SP 13. 12. Arosa
SP 15.–17. 12. Copper
SP 16.–17. 12. Montafon
SP 17.–18. 12. Beijing
SP 21.–22. 12. Innichen

Lyžování – snowboarding

SP 10.–12. 11. Milano
SP 25.–26. 11. Alpensia
SP 3. 12. Mönchengladbach
SP 14.–17. 12. Copper Mt.
SP 15. 12. Carezza
SP 15.–18. 12. Montafon
SP 17. 12. Cortina

Lyžování – běh

SP 26.–27. 11. Ruka
SP 2.–4. 12. Lillehammer
SP 10.–11. 12. Davos
SP 17.–18. 12. La Clusaz
SP 31. 12. – 1. 1. Val Mustair

Moderní pětiboj

MZ 21.–23. 10. Doha

Parašutismus

SP 29. 9. – 2. 10. Peiting
SP finále 20.–23. 10. Locarno

Tenis

MT WTA finále 24.–30. 10. Singapur

MEDAILE – REKORDY – TITULY**sportovců ASC DUKLA za leden–září 2016**

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Olympijské hry	–	2	3	5
Mistrovství světa	7	7	4	18
Mistrovství Evropy	4	8	8	20
Mistrovství světa do 23 let	1	1	2	4
Mistrovství Evropy do 23 let	1	4	1	6
Mistrovství světa juniorů	6	1	3	10
Mistrovství Evropy juniorů	7	2	3	12
Zimní olympiáda mládeže	–	–	1	1
Armádní soutěže	1	1	1	3
Akademické soutěže	4	6	2	12
CELKEM	31	32	28	91

Tituly mistra ČR:

141 celkem (109 seniorských, 32 juniorských)

Světový rekord:

Libor Jiroušek (parašutismus – individuální akrobacie za volného pádu)

Český rekord:

Lucie Hochman, Eva Planičková, Jarmila Macháčová, Sára Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 4:52,475)
Kateřina Šafránková (atletika, hod kladivem – 72,34 m)
Kateřina Šafránková (atletika, hod kladivem – 72,47 m)
Kristiina Mäki (atletika, 5 000 m – 15:31,15)
Pavel Maslák, Patrik Šorm (atletika, štafeta 4x 400 m – 3:02,66)
Jakub Holuša (atletika, 1 500 m – 3:33,36)
Nicolas Pietrula (cyklistika dráhová, stíhací 4 km – 4:26,270)
Barbora Džerengová, Ema Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 4:50,083)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,432)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,382)

Český juniorský rekord:

Barbora Dvořáková, Kateřina Dvořáková, Tereza Semecká, Karolína Jirmanová (atletika, hala, štafeta 4x 200 m – 1:39,91)
Barbora Džerengová, Ema Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 4:50,083)
Barbora Džerengová, Ema Kaňková (cyklistika, 4 km stíhací družstev – 5:03,688)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,432)
Sára Kaňková (cyklistika dráhová, 200 m letný start – 11,382)

Světový pohár (celkově):

1. Ester Ledecá (snowboarding, paralelní disciplíny celkem)
1. Ester Ledecá (snowboarding, paralelní obří slalom)
2. Eva Samková (snowboarding, snowboardcross)

Diamantová liga (celkově)

1. Jakub Vadlejš (atletika, hod oštěpem)
3. Barbora Špotáková (atletika, hod oštěpem)

Podrobné výsledky:
www.duklasport.cz

Twitter:
[@ASCDukla](https://twitter.com/ASCDukla)

Instagram:
[ASCDukla](https://www.instagram.com/ASCDukla)

Zajímavosti:
www.facebook.com/AscDukla

Připravila: Ivana Roháčková

Foto: Ivana Roháčková

BRONZOVÁ POSÁDKA ČTYRKAJAKU Z RIA

Dostál, Trefil, Havel, Štěrba

